

BLAKE PIERCE

dokonalý
úsměv

psychologický thriller o jessie huntové—kniha č. 4

Psychologický thriller o Jessie Huntové

Blake Pierce

Dokonalý Úsměv

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Dokonalý Úsměv / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Psychologický thriller o Jessie Huntové)

V DOKONALÉM ÚSMĚVU (knize č. 4) je kriminální profilující psycholožce, Jessie Huntové, 29, čerstvé absolventce Akademie FBI, přidělen nový znepokojivý případ: někdo zavraždil ženu po třicítce, která využívala služeb webové seznamky k aférkám s ženatými muži. Sblížila se snad s některým z ženatých mužů příliš? Stala se obětí vydírání? Pronásledoval ji někdo? Nebo se jednalo o mnohem podlejší motiv? Seznam podezřelých zavede Jessie do zámožných, vyumělkovaných čtvrtí a za závoj zdánlivě dokonalých životů, jež jsou ve skutečnosti do hloubi duše prohnilé. Brzy si uvědomí, že vrah se musí skrývat za jedním z těch falešných, nacvičených úsměvů. Jessie nezbývá, než se ponořit do psychózy hledaného zločince a pokusit se ho dopadnout, zatímco se s úsilím snaží udržet pohromadě svou vlastní křehkou psychiku—její otec je přitom stále na svobodě a nezastaví se před ničím, dokud ji nezabije. Rychle ubíhající psychologický thriller s nezapomenutelnými postavami a napínavým příběhem, DOKONALÝ ÚSMĚV je čtvrtou knihou v nové strhující sérii, která Vás přinutí otáčet stránky pozdě do noci. Kniha č. 5 v sérii o Jessie Huntové bude k dispozici již brzy.

© Pierce B.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	7
KAPITOLA PRVNÍ	9
KAPITOLA DRUHÁ	12
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	22
KAPITOLA PÁTÁ	26
KAPITOLA ŠESTÁ	31
KAPITOLA SEDMÁ	35
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Blake Pierce

DOKONALÝ ÚSMĚV

D o k o n a l ý ú s m ě v

(psychologický thriller o Jessie Huntové – kniha čtvrtá)

B l a k e P i e r c e

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Autorská práva © 2018 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Obrázek na obálce je předmětem autorských práv hurricanehank a je použit pod licencí společnosti Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

PROLOG

Když se Gabrielle vrátila do svého dvoupokojového domu, který si pronajímala ve Studio City, bylo už skoro pět hodin odpoledne. Většinu dne strávila na pláži s chlápkem, s nímž se poslední dobou scházela. Byla to zábava – její společník jim zaplatil chatku v Annenberg Beach House v Santa Monice a jídlo i drinky pro dospělé proudily bez ustání ze všech stran.

Teď ale cítila, jak je od sluníčka celá přismažená a z toho nekonečného ujídání jí bylo lehce nevolno. Věděla, že jestli si chce udržet ten typ postavy, který nutí kluky předstírat, že na ni zbožně nezírají, když kolem nich ladným krokem prochází, nemůže si takových odpoledních dýchánek dovolit přespříliš.

Zatímco otevírala prosklené vchodové dveře svého domu, obdivovala v nich svůj vlastní odraz. Uvnitř si možná připadala nafouklá, navenek ovšem vypadala báječně. Mořský vánek jí půvabně rozcuchal vlasy a tmavě opálená pleť jí sice pálila, alespoň však zářila. V sandálech na platformě se navíc s přehledem tyčila nad sto osmdesát.

Sotva vstoupila do domu, dolehl jí k uším hlas její kamarádky a spolubydlící, Claire. Zrovna s někým zaníceně diskutovala na telefonu. Gabrielle učinila jeden symbolický pokus její konverzaci ignorovat, nakonec ale vyhrála zvědavost.

„Už se nemůžeme vídat,“ slyšela Claire. Pak nastala pomlka, kdy její kamarádka zřejmě naslouchala negativní reakci na druhé straně. Ať jí neznámý řekl cokoliv, po několika vteřinách ticha mu odpověděla.

„Prostě se k sobě nehodíme,“ pronesla Claire trpělivě pevným, avšak omluvným tónem. „Bude pro nás oba nejlepší, když se vydáme každý vlastní cestou.“

Gabrielle se pousmála. Sama byla v těchto rozchodových hovorech docela zběhlá. Ovšem Claire byla hotový expert. Vždycky se jí podařilo dotyčného zklamat s citem, takže si pak myslel, že to zavinila její nejistota a nedostatek sebevědomí, nikoli to, že našla zelenější trávu u někoho jiného.

Nicméně tentokrát se zdálo, že to nepůjde tak hladce. Gabrielle matně slyšela Claiřina už brzy bývalého, ačkoli stála o několik pokojů dál. Znělo to, že na ni spustil hezkou tirádu, během které zůstala její spolubydlící potichu. Když konečně znovu promluvila, bylo to tichým, ale rozhodným hlasem.

„Mrzí mě, že se na to díváš takhle,“ odpověděla. „Přece to pro tebe ale nemůže být překvapení. Věděl jsi, že to tak může dopadnout, hned od chvíle, kdy jsme se poprvé dali dohromady. Vždycky jsem s tebou jednala na rovinu. Tohle je moje rozhodnutí. Čím dřív se s tím smíříš, tím snazší to pro tebe bude. Sbohem.“

Jakmile si Gabrielle byla jistá, že její kamarádka domluvila, nakoukla do Claiřina pokoje.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se. „To znělo trochu nepříjemně.“

„Tak už to chodí,“ odvětila Claire poněkud unaveně. „Vždyť to znáš stejně dobře jako já, Gabby. Někteří lidé mají tendence se ti trochu příliš... oddávat.“

„To na mě působilo jako na hranici oddanosti a fanatismu. Chceš si o tom promluvit?“

„Ani ne,“ přiznala Claire. „V sedm mě má vyzvednout jeden kluk. To znamená, že mám jen dvě hodiny na to, abych se nachystala, takže bych se radši věnovala tomu.“

„Jsem na tom stejně,“ přisvědčila Gabrielle. „Neměla bych si plánovat dvě rande na stejný den. Jsem ještě úplně vyřízená z pláže. A teď musím jít obrážet kluby do dvou do rána. Zítra mě budou mučit lýtka.“

„Máme to ale těžký život,“ poznamenala Claire s pokřiveným úšklebkem.

Gabby jí úsměv oplatila. Takhle se jí její kamarádka zamlouvala nejvíc: rozverná a na oko sebekritická. Bylo těžké na Claire žárlit, i když byla překrásná – drobná, s blondátými vlasy a obdařeným hrudníkem. Vypadala jako nějaká sluncem políbená bohyně z jižní Kalifornie. Měřila sotva metr padesát a vážila okolo pětáctýřiceti kilo, byla však jako dynamit v malém balení. Její

pravý šarm se ovšem projevil, až když se přestala skrývat za hradbami ostražitosti. Jen velice málo lidí dostalo šanci ji poznat i po téhle stránce.

„Poslyš,“ navrhla Gabrielle, „co kdybychom si zítra vzaly volno – jen já, ty, pár mimóz a něco, na co se dá koukat celý den?“

„To zní parádně,“ přitakala Claire. „Trocha odpočinku mi jenom prospěje. V dnešní době je všechno tak intenzivní. Přála bych si, aby se lidi prostě hodili do klidu, chápeš?“

„Naprosto. Takže zítřek je oficiálně Gabbyin a Claiřin den klidu. Domluveno?“

„Domluveno,“ souhlasila Claire. „Teda přinejmenším do šesti. Pak jdu na večeři.“

Gabby po ní vrhla nevěřící pohled, nedokázala však udržet vážnou tvář a obě kamarádky vybuchly smíchy.

KAPITOLA PRVNÍ

Jessie Huntové prolétla hlavou už asi počtvrté za poslední hodinu ta samá myšlenka.

Nenávidím to tady.

„Tady“ byl oficiální zabezpečený úkryt WITSEC. Ačkoli se jí pobyt ve sterilním řadovém domě, kde se kolem ní neustále motali američtí maršálové, vůbec nelíbil, nemohla protestovat proti tomu, že je to nezbytné. Koneckonců sotva před dvěma týdny unikla útoku sériového vraha, svého otce, Xandera Thurmana, který ji celé měsíce pronásledoval.

A jen o několik dní poté uprchl z vězeňské psychiatrické nemocnice jeho největší obdivovatel, rovněž zabiják, jménem Bolton Crutchfield, spolu se čtyřmi dalšími nebezpečnými vězni. Dva z nich již dopadli. Crutchfield a další dva se ovšem stále pohybovali na svobodě.

A tak když jí kapitán Roy Decker, její nadřízený v LAPD, nařídil, aby se až do vyřešení nastalé situace řídila pokyny programu na ochranu svědků, nebyla Jessie v pozici se s ním dohadovat. I když to pro ni v podstatě znamenalo domácí vězení a povinnou dovolenou z práce, kde působila jako forenzní profilistka.

Přísně vzato ani nebyla svědkyně v žádném probíhajícím soudním řízení. Nicméně jelikož se nacházela v přímém ohrožení života a vzhledem k tomu, že pracovala pro policii a spolupracovala s LAPD a FBI, udělali pro ni výjimku.

Dokud jejího otce a Crutchfielda nechytí nebo nezabijí, je v pasti. Nyní trávila dny tím, že sledovala postup případu na internetu a mezitím posilovala a trénovala sebeobranu jako o život. To ji však jen stěží dokázalo uchránit před šilenstvím.

Desetitýdenní program, který před nedávnem absolvovala na Akademii FBI v Quanticu ve Virginii, ji sice vybavil účinnými bojovými dovednostmi a novými profilovacími technikami, ovšem jak se vypořádat s nesnesitelnou nudou, jež člověka přemůže, když musí být dvacet čtyři hodin denně zavřený doma, to ji nenaučil.

Dům to byl sám o sobě hezký. Ležel v klidné obytné čtvrti v Palms, v západním Los Angeles. Každé pozdně jarní ráno tu popíjela kávu a pozorovala, jak rodiče doprovází své děti do základní školy o pár bloků dál.

Její prozatímní obydlí se nacházelo na konci slepé uličky, kde se dalo lépe zabezpečit a chránit. Jenže to také znamenalo, že tam většinu času nebylo nic k vidění. Někdy uprostřed dopoledne si obvykle chodila zaplavat do bazénu, který zakrývala obrovská plachta, jež na první pohled sloužila jako ochrana před sluníčkem, ve skutečnosti však stála v cestě zvědavým zrakům sousedů.

Její situace se ještě zhoršila po tom, co Kat odešla. Jessiina kamarádka dostala povolení s ní v domě pár dní zůstat, zřejmě i kvůli všeobecným obavám, že by se jí po krku mohl vydat také Bolton Crutchfield. Kat Gentryová totiž působila jako vedoucí bezpečnosti na NRD – alias nerehabilitativním oddělení – státní metropolitní nemocnice v Norwolku, odkud Crutchfield a ostatní vězni uprchli. Mezi úřady panoval strach, že by někteří z nich mohli prahnout po odplatě.

Pak se ale Kat zmínila o tom, že uvažuje o dlouhém výletu do Evropy, aby si pročistila hlavu, a maršálové po tom nápadu okamžitě skočili. Jednak se tím odklidí z centra dění a jednak se tím sníží jejich bezpečnostní výdaje. Jessie si stále živě vybavovala jejich konverzaci před pár dny.

„Nepřipadá ti to trochu, jako bys utíkala před svými problémy?“ chtěla vědět Jessie, přestože si uvědomovala, že tím svou kamarádku nejspíš zatlačí do defenzívy.

Kat se na ni tázavě podívala. Ještě než stihla odpovědět, Jessie věděla, že udělala chybu. Katherine Gentryová byla přece bývalá mariňačka, o čemž svědčily i četné jizvy od šrapnelů z improvizované nástražné výbušniny, která jí explodovala před obličejem. Dokud ji nezradil jeden z jejích nejspolehlivějších důstojníků, Ernie Cortez, spravovala vězeňské zařízení, v němž přebývali někteří z nejhorších vyvrhelů společnosti. Jessie moc dobře věděla, že je tvrdá jako skála.

„Já myslím, že mám právo na trochu času pro sebe,“ podotkla Kat a nijak víc se bránit nesnažila. „Kdybych věřila, že tě maršálové nechají jet se mnou, navrhla bych ti, ať se ke mně přidáš.“

„Ráda bych, to mi věř,“ odvětila Jessie, které se ulevilo, že její kamarádka přece jen neustoupila k sebeobhajování. „Bohužel je pravda, že dokud mého otce a Crutchfielda nechytí, nebudu mít klidný spánek bez ohledu na to, na jakém jsem kontinentu. Jakmile vymyslíme nějaký plán, jak na ně, dám do toho všechno. Musím to skoncovat, abych se mohla vrátit k aspoň jakžtakž normálnímu životu.“

„Nemám dojem, že by existoval nějaký pořádný plán,“ poznamenala Kat hořce.

„To ne,“ souhlasila Jessie. „A nemysli si, že mi to neleží v hlavě. Jediná světlá stránka je na tom fakt, že můj otec je příliš zraněný, aby mi mohl jít hned zase po krku. Když jsem ho viděla naposledy, skákal zrovna z okna ve čtvrtém patře, a to už předtím utrpěl zranění do žaludku, ramene a hlavy. Někdy čas bude mimo provoz.“

„Jenže to se nedá tvrdit o Boltonu Crutchfieldovi,“ připomněla jí Kat. „Ten je zdravý jako rybička a celý žhavý dát se do práce. Navíc má k dispozici... i jiné výhody.“

Kat to dál nerozváděla, ale ani nemusela. Obě věděly, na co naráží. Kromě dalších dvou uprchlíků, kteří mu mohli pomáhat, tu byl ještě Ernie, Katin bývalý zástupce na NRD.

Zatímco se Kat účastnila pohřbu Jessiiných adoptivních rodičů, Ernie, dvoumetrový a stokilový chlap jako hora, zavraždil několik bezpečnostních pracovníků NRD, aby následně propustil Crutchfielda i ostatní vězně na svobodu. Trvalo dalších pár dní, než se FBI podařilo odhalit, co nikdy nevyšlo najevo během Katiny vstupní kontroly, když ho přijímala.

Ernie ve svých jedenácti letech strávil rok v psychiatrické léčebně pro mladistvé, protože pobodal jiného chlapce šroubovákem do břicha. Naštěstí pro něj to zraněný přežil.

Ernie si svůj trest odseděl bez dalších incidentů. Po svém propuštění se s rodinou přestěhoval a nikdy se u něj nevyskytl žádný další problém. Jakmile dosáhl plnoletosti, byly jeho mladistvé záznamy zapečetěny. Jelikož v jeho spisech nefigurovaly žádné další výstražné prapory, zbývalo jen brilantní resumé od americké armády, krátké působení jako soukromý bezpečnostní pracovník a pozice vězeňského dozorce ve věznici Supermax v Coloradu.

Kdyby měla Kat přístup k jeho psychiatrickým záznamům z nápravného zařízení pro mladistvé, zjistila by, že ho lékařský personál považoval za sociopata s mimořádnou schopností ovládat a skrývat své násilné záliby.

Poslední část jeho propouštěcích papírů uváděla: „Dle názoru tohoto lékaře, představuje pacient Cortez pro společnost i nadále hrozbu. Naučil se sice skrývat své tužby, je však vysoce pravděpodobné, že se u něj někdy v blízké či velmi vzdálené budoucnosti projeví ty samé psychické potíže, které ho přivedly do této léčebny. Náš současný systém bohužel pro tuto možnost nenabízí řešení a vyžaduje, abychom pacienta bezodkladně propustili. Ačkoli se další léčba nenařizuje, důrazně se doporučuje.“

K žádné další léčbě nedošlo. Když se z Ernieho stal strážce na NRD a začal přicházet do styku s Boltonem Crutchfieldem, mistrem manipulace, propadl jeho kouzlu. Nikdy to však na sobě nedal znát, dál dělal svou práci a vesele se bavil se svými kolegy, které měl nakonec zabít.

Kat obviňovala za jejich smrt sama sebe, třebaže ji nemohla nijak předvídat. Jessie se opakovaně pokoušela její pocit provinilosti zmírnit, avšak bez úspěchu.

„Já jsem forenzní profilistka, vyškolená k tomu, abych odhalila právě věci, jako jsou sociopatické tendence,“ utěšovala ji. „Setkala jsem se s ním nejmíň desetkrát a nikdy jsem nepojala ani nejmenší podezření. Nechápu, jak bys to mohla poznat ty.“

„Na tom nezáleží,“ trvala na svém Kat. „Nesla jsem zodpovědnost za bezpečí svých pracovníků a za to, aby všichni vězni zůstali pod zámkem. Na obou frontách jsem selhala. Zasloužím si plnou vinu.“

Tato konverzace se odehrála před třemi dny. Nyní už byla Kat někde ve Francii a neměla přítom tušení, že si maršálové od Interpolu vyžádali tajného agenta, který ji bude pro její vlastní bezpečí pronásledovat. Jessie na druhou stranu nezbyvalo nic, než válet se na plastovém lehátku u bazénu

téměř na doslech dálniční dopravy. Neměla nikoho, s kým by si mohla povídat, téměř žádné soukromí a skoro nic, čím by se rozptýlila, aby jí myšlenky nezaplouvaly do temných míst. Občas, když ji přepadly obzvlášť silné záchvaty sebelítosti, měla pocit, jako by z ní znovu dělali oběť.

Zvedla se, aby si dovnitř zašla pro něco k snědku, a po cestě si navlékala košili, kterou jí před pár dny koupil jeden z maršálů. Nikdo mu nedal žádné podrobné pokyny, nebyla tedy jeho chyba, že jí příliš neseděla. Jessie se ovšem nedokázala ubránit jistému podráždění, že jí sahá sotva k bokům a přitom pořád vypadá jaksi obrovsky. S jejími téměř sto osmdesáti centimetry a štíhlou postavou potřebovala něco dvakrát tak dlouhého a o polovinu užšího. Hnědé vlasy, jež jí sahaly po ramena, si stáhla do ohonu a prošla dveřmi, přičemž se snažila, aby se jí v zelených očích nezračilo příliš zjevné otrávení.

Při vstupu do domu zahlédla, jak maršál u posuvných dveří lehce pootočil hlavu. Zjevně naslouchal nějaké zprávě ve sluchátku. Ať už se z něj dozvěděl cokoliv, mimoděk mu z toho ztuhlo celé tělo. Jessie věděla, že se něco děje, ještě než vešla do kuchyně.

Jelikož jí nic neřekl, pokračovala do kuchyně a předstírala, že si ničeho nevšimla. Nevěděla, jestli se zpráva netýkala narušení bezpečnosti domu, a tak se začala rozhlížet po něčem, čím by se mohla bránit, kdyby ji tu našel Crutchfield. Na konzolovém stolku v jídelně stálo skleněné sněžitko San Francisca zhruba o velikosti žlutého melounu.

Hlavou jí problesklo, proč by v San Franciscu padal sníh, to už však kouli popadla do dlaně a schovala si ji za záda. Pak se vrátila do kuchyně, opatrně našlapovala na bříška svých chodidel, tělo měla připravené k akci a očima tékala z jedné strany na druhou ve snaze odhalit skrytou hrozbu. Na opačném konci kuchyně se otevřely dveře.

KAPITOLA DRUHÁ

Zatímco Jessie čekala, až uvidí, kdo to je, uvědomila si najednou, že úplně přestala dýchat. Přinutila se pomalu a potichoučku vydechnout.

Do místnosti vstoupil energicky a bez sebemenší známky rozrušení Frank Corcoran. Vedoucí maršál její ochranné jednotky působil čistě profesionálním dojmem. Měl hranatou čelist a široká ramena v námořnicky modrém obleku a bílé košili. Kolem krku měl perfektně uvázanou černou kravatu. V úhledně zastřiženém kníru se mu začínaly objevovat první šediny, stejně jako v jeho krátkých černých vlasech.

„Posaďte se, slečno Huntová,“ vybídl ji. V hlase mu nezaznívala ani kapka neformálnosti. „Musíme si promluvit. A to sněžítka můžete položit. Slibuji vám, že ho nebudete potřebovat.“

Jessie postavila kouli na kuchyňský stůl, přičemž se úmyslně vyhnula otázce, jak o ní věděl, a posadila se. Nepřestávala přitom uvažovat, jaké nové peklo se jí chystá odhalit nyní. Xander Thurman už jí zavraždil oba adoptivní rodiče. Když se k ní snažil dostat v jejím vlastním bytě, málem zabil dva policisty. Násilný únik Boltona Crutchfielda z NRD způsobil smrt šesti strážníků. Povedlo se snad některému z ostatních utečenců najít v Evropě Kat? Políčili si na jejího kamaráda a někdejšího policejního partnera detektiva Ryana Hernandezze z LAPD, o němž neslyšela už několik dní? Připravila se na nejhorsí.

„Mám pro vás pár novinek,“ oznámil Corcoran, když si uvědomil, že se ho Jessie sama na nic nezeptá.

„Dobře.“

„Mluvil jsem s vaším kapitánem,“ sdělil jí a vytáhl z kapsy útržek papíru, ze kterého přečetl zbytek vzkazu. „Chtěl, abych vám předal pozdravy od celého okrsku. Říkal, že vyšetřují všechna možná vodítka a že doufá, že už tu nebudete muset sedět moc dlouho.“

Jessie z Corcoranova skeptického tónu a povytaženého obočí poznala, že s kapitánem Deckerem stejný pohled na situaci nesdílí.

„Chápu to správně, že vy to tak optimisticky nevidíte?“

„To je moje druhá zpráva,“ prohlásil, aniž by jí úplně odpověděl na její otázku. „Zatím jsme při hledání pana Crutchfielda neměli žádné štěstí. Ačkoli, jak již víte, jsme zadrželi dva z uprchlíků, další dva zůstávají na svobodě, o panu Cortezovi nemluvě.“

„Poskytli vám dopadení vězni nějaké užitečné informace od té doby, co jsme spolu naposledy mluvili?“

„Bohužel ne,“ přiznal. „Oba muži stále tvrdí to samé – že se hned pár minut po svém útěku vydali každý svou cestou. Ani jeden z nich neměl tušení, že se něco chystá, dokud je nepustili z jejich cel.“

„Takže to nejspíš celé naplánovali jenom Crutchfield a Cortez?“

„Přesně tak si to myslíme,“ odvětil Corcoran. „Po všech uprchlících nicméně probíhá rozsáhlé pátrání. Kromě LAPD se na něm podílí i oddělení šerifa, CHP, CBI a FBI, jakož samozřejmě i maršálská služba.“

„Neušlo mi, že jste řekl, že pátráte po uprchlících,“ podotkla. „A co Xander Thurman?“

„Co s ním?“

„I on je přece sériový vrah. Pokusil se zabít nejen mě, ale i dva policisty z LAPD a teď je na svobodě. Kolik lidí pátrá po něm?“

Corcoran se na ni podíval, jako by ho překvapovalo, že jí na to vůbec musí odpovídat.

„Podle toho, jak jste nám popsala jeho zranění, ho momentálně nepovažujeme za tak bezprostřední hrozbu. A vzhledem k vašemu umístění do programu WITSEC nám celkově nedělá takové starosti. Nehledě na to, že teď je naší prioritou několik utečenců z vězeňské psychiatrické léčebny, nikoli jeden muž, o němž nikdo ani neví, že existuje.“

„Chcete říct, že své pátrání orientujete mediálně a politicky žádoucím směrem,“ poznamenala Jessie kousavě.

„To je jeden způsob, nikoli nevýstižný, jak to popsat.“

Jessie oceňovala jeho upřímnost. Zároveň musela uznat, že to pro někoho v jeho postavení, zdaleka není nelogický způsob využití dostupných prostředků. Rozhodla se to prozatím nechat plavat.

„Máte nějaké potenciální stopy?“ zeptala se Jessie pochybovačně.

„Věříme, že naši největší šanci představuje pan Cortez. Předpokládáme, že si musel naplánovat, co bude dělat po útěku. Kontrolujeme jeho bankovní záznamy, platby kreditní kartou a GPS údaje z jeho telefonu z týdnů před únikem. Zatím jsme nenašli nic užitečného, ani letenky.“

„A nenajdete,“ zamumlala Jessie.

„Proč to říkáte?“

„Cortez se bude držet u Crutchfielda. A klidně vám zaručím, že Bolton Crutchfield se nikam nechystá.“

„Jak si můžete být tak jistá?“ chtěl vědět Corcoran.

„Protože se mnou ještě neskončil.“

*

Jessie té noci nemohla usnout. Připadlo jí, že se už vrtí a převrací celé hodiny, a tak vylezla z postele a zamířila do kuchyně, aby si do své prázdné sklenice dolila vodu.

Jak tak kráčela po koberci na chodbě, okamžitě vycítila, že je něco špatně. V místech, kde chodba ústila do obývacího pokoje, stálo křeslo, v němž obvykle seděl maršál, nyní však bylo prázdné. Jessie se na okamžik chtěla obrátit a vrátit se do ložnice pro svou pistoli, pak si ale uvědomila, že žádnou nemá. Do odvolání ji „zajistila“ maršálská služba.

Místo toho se tedy zády přitiskla ke stěně chodby a po špičkách se vydala k prázdnému křeslu. Úmyslně přitom ignorovala své zběsile bušící srdce. Okny sem proudilo měsíční světlo, a když se přiblížila, spatřila v něm na krémovém koberci tmavou vlhkou skvrnu. Vzhledem k tomu, jak daleko se rozstříkla, jí bylo na první pohled jasné, že tu nikdo neupustil sklenici vína. Neušlo jí ani, že stopa pokračuje dál do temnoty.

Jessie opatrně vystrčila hlavu zpoza rohu a uviděla maršála svaleného u protější zdi. Zády se o ni opíral, jako by ho tam někdo dotáhl. Z jedné strany na druhou měl podříznuté hrdlo. Vedle něj ležela na zemi jeho služební zbraň.

Jessie pocítila nával adrenalinu a úzkosti, až se jí z toho rozbrněly prsty. V duchu si připomínala, že se musí soustředit. Svezla se na kolena a rozhlížela se po pokoji, zatímco čekala, až se její tělo uklidní. Ke svému překvapení nemusela čekat dlouho.

Jelikož nikde nespatriła ani živáčka, vyrazila vpřed a popadla maršálovu pistoli. Když sklopila oči, povšimla si cestičky krvavých stop, které vedly od maršálova těla do přilehlé jídelny. Přikrčená za pohovkou se tím směrem spěšně vydala, dokud nedorazila do míst, odkud do místnosti dobře viděla.

Na zemi tam ležel další maršál. Tenhle měl tvář ponořenou v rychle se zvětšující kaluži krve, jež patrně proudila z jeho krku a šířila se kolem jeho hlavy a těla.

Jessie se přinutila nad tím výjevem příliš dlouho neotálet a raději následovala krvavé stopy vedoucí do zimní zahrady a odtamtud k bazénu za domem. Posuvné dveře byly otevřené a vpouštěly dovnitř lehký vánek, který si pohrával se záclonami, takže se nadouvaly jako těžká hustá mračna.

Rychle místnost přešla pohledem. Nikde nikdo. Opatrně přešla ke dveřím a vyhlédla ven. Na vodní hladině se tvář dolů pohupovalo bezvládné mužské tělo v obleku. Okolní voda se postupně zbarvovala do ruda. A přesně v tom okamžiku Jessie uslyšela, jak si za ní někdo odkašlal.

Bleskově se otočila a přitom odjistila pistoli. Z opačného konce místnosti ji pozoroval jak Bolton Crutchfield, tak její otec, Xander Thurman, který vypadal neuvěřitelně dobře, vzaloli se v potaz, že teprve před pár týdny utřil střelnou ránu do břicha a do ramene, s největší

pravděpodobností přišel ke fraktuře lebky a nakonec ještě vyskočil z okna ve čtvrtém patře. Oba muži svírali v ruku dlouhé lovecké nože.

Jessiein otec se usmál a rty bezhlasně naznačil slovo „chroustíku“. Říkával jí tak, když byla malá. Jessie zvedla pistoli a připravila se vystřelit. Prstem už už mačkala spoušť, vtom ji však vyrušil Crutchfieldův hlas.

„Slíbil jsem vám, že se ještě uvidíme, slečno Jessie,“ prohlásil. Působil stejně nevzrušeným dojmem, jako když se s ním bavila přes tlustou skleněnou přepážku v jeho cele.

Ani jeho podsaditá postava se za těch několik týdnů na svobodě nijak zvlášť nezměnila. Na svých sto sedmdesát centimetrů měl pořád zhruba sedmdesát kilo, a fyzicky se tak Jessie zdaleka nemohl vyrovnat. Ačkoli mu bylo pětatřicet, kvůli svému buclatému obličejí vypadal o dobrých deset let mladší a způsob, jakým si své hnědé vlasy sčesával na stranu, Jessie připomínal spolužáky z matematického kroužku na základní škole. Jen jeho ocelově hnědé oči prozrazovaly, čeho je doopravdy schopen.

„Vypadá to, že jste se dostal do špatné společnosti,“ opáčila nepříjemně roztřeseným hlasem a kývla hlavou ke svému otci.

„Přesně to se mi na vás líbí, slečno Jessie,“ pronesl Crutchfield obdivně. „Nikdy se nevzdáváte, ani když se ocitnete v bezvýchodné situaci.“

„Možná byste to měl přehodnotit,“ podotkla Jessie. „Oba jste si do přestřelky přinesli nůž.“

„To je ale potvůrka,“ užasl Crutchfield a uznale se podíval na Thurmana.

Její otec beze slova přikývl. Nato se oba obrátili zpět k Jessie. Najednou se tvářili smrtelně vážně.

„Přišel čas, slečno Jessie,“ řekl Crutchfield a pak už se na ni společně s Thurmanem vrhl.

Jessie nejdřív vystřelila na svého otce a třikrát ho zasáhla do hrudi, načež zbraní namířila na Crutchfielda. Bez váhání do něj vypálila další tři rány. Ve vzduchu se vznášel štiplavý kouř a místností stále doznívala ozvěna jejích výstřelů.

Ani jeden z mužů se však nezastavil. Dokonce je to ani nezpomalilo. Jak je to možné? I s neprůstřelnou vestou by přece museli přinejmenším zavrátovat.

Přestože věděla, že jí došly náboje, dál mačkala spoušť, protože ji nenapadlo, co jiného dělat. Zatímco se k ní oba muži blížili s noži nad hlavou, odhodila pistoli stranou a zaujala obranný postoj, třebaže si moc dobře uvědomovala, že je to marná snaha. Seshora se na ni rychle a neomylně snesly ostré čepele nožů.

*

Jessie se s hlasitým sípáním posadila na posteli. Ztěžka oddechovala a po těle se jí řinul pot. Když se rozhlédla po pokoji, zjistila, že je sama. Na oknech měla stále zatlučené okenice, aby se jimi nikdo nedostal dovnitř. Pod klikou na dveřích do ložnice byla jako dodatečné bezpečnostní opatření stále zaklíněná židle. Hodiny ukazovaly jedna třicet devět ráno.

Na druhé straně někdo zlehka zaklepal na dveře.

„Všechno v pořádku, slečno Huntová?“ zajímal se jeden z maršálů. „Slyšel jsem nějaké zvuky.“

„Jenom zlý sen,“ zavolala na něj. Neviděla důvod, proč mu lhát. Stejně to nejspíš tušil.

„Dobře. Kdybyste něco potřebovala, dejte mi vědět.“

„Díky,“ odpověděla a poslouchala, jak se jeho kroky vzdalují za povědomého skřípotu podlahových prken pod kobercem.

Pak spustila nohy z postele a chvíli tam jen tak v tichosti seděla a čekala, až se její srdce a dech opět vrátí do jakéhosi normálu. Nakonec vstala a zamířila do koupelny. Nejdřív se potřebovala osprchovat a potom vyměnit propocené povlečení.

Jak tak kráčela na opačnou stranu pokoje, nedokázala odolat pokušení vyhlédnout z jednoho z oken, kde se okenice lehce odklonila a vpouštěla dovnitř slabý paprsek světla. Přisahalaby, že za

bazénem ve stínu stromů zahlédla něčí siluetu. Ačkoli se pokusila ukonejšit tím, že se musí jednat jen o kmen stromu nebo některého maršála, na klidu jí to nepřidalo.

Někde tam venku byli na svobodě dva sérioví vrahové. A oba si na ni dělali zálsusk. Navzdory všem speciálním bezpečnostním opatřením v tomhle perfektně zabezpečeném domě se nemohla ubránit pocitu, že je tu jako moucha v pavučině.

*

Gabrielle a její večerní společník, Carter, přijeli domů krátce po druhé hodině ranní. Oba měli trochu vypito a ona ho musela znovu napomenout, aby se ztišil, ať nevzbudí Claire.

Nemotorně vrávorali chodbou, dokud nedošli k její ložnici. Tam se ponořili do dlouhého polibku. Gabby se odtáhla a blýskla po svém protějšku svůj nejsvůdnější úsměv, kterým beze slova říkala „pojď ke mně“. Carter jí úsměv oplatil, nepůsobil přitom však přespříliš nedočkavě. To se jí zamlouvalo. Byl starší – táhlo mu na padesát – a dokázal své vzrušení ovládat lépe, než většina novopečených vysokoškolských absolventů, s kterými se obvykle stýkala.

Byl pohledný a měl jistý autoritativní šarm, jímž jí připomínal některé kamarády jejího otce. Ty, co po ní nenápadně pokukovali, když si myslí, že se neřádí. Carter čekal, až ho znovu políbí. Ona se ale škádlivě držela těsně mimo jeho dosah, protože byla zvědavá, jak zareaguje. Nakonec promluvil.

„Moc pěkné bydlení,“ poznamenal přehnaným šepotem.

Jestli všechno půjde, tak jak má, chvíli na něj budeš přispívat.

Gabby se podařilo si tu poznámku nechat pro sebe a místo toho odpověděla poněkud méně lstivým „Díky. Mám tu jedno místečko, které se obzvláště těším, až ti ukážu.“

Kývla hlavou směrem k posteli.

„Mám se na ni podívat? Já myslím, že by se spíš slušela pořádná prohlídka s průvodkyní.“

„Tak co kdyby ses zatím pěkně uvelebil? Já se jenom rychle zaběhnu osvěžit do koupelny a hned jsem u tebe.“

Carter se souhlasně usmál a přešel k posteli. Zatímco si vyzouval boty a vykasával košili, Gabby zamířila do koupelny, kterou měly s Claire společnou. Rozsvítila a než za sebou zavřela dveře, vrhla po něm poslední svůdný pohled.

Jakmile osaměla, postavila se přímo před zrcadlo. Ještě než se pustí do přeličování, musí si v první řadě zkontrolovat zuby. Zběžná prohlídka jí prozradila, že jí mezi nimi neuvízlo nic viditelného. Rychle si lokla ústní vody, párkrát ji převalila v ústech a vyplivla do umyvadla. Zrovna se chystala přidat na oči lehkou vrstvu kouřových stínů, když vtom si všimla, že za ní z okraje vany visí ruka.

Překvapeně se otočila. Nebylo zvykem, že by se Claire v tuhle hodinu koupala. Většinou usnula, jen co došla domů, někdy dokonce ještě předtím, než se stihla převléct. Jestli tady leží po tmě ve vaně, musí být nalitá pod obraz.

Gabby se k ní po špičkách vydala a v duchu se modlila, aby tam našla jen opilou spolubydlící a žádnou záplavu zvratků. Opatrně nahlédla přes okraj vany a spatřila něco mnohem horšího.

Claire měla na sobě stále tu samou minisukni, ve které si před pár hodinami vyrazila ven. Ležela ve vaně obličejem vzhůru, skelné oči doširoka rozevřené, tělo potřísněné krví. Rudá tekutina jí zmáčela celý obličej a srážela se jí ve vlasech do husté, lepivé hmoty. Byla všude, zdálo se ale, že nejvíce jí proudí z dívčina hrdla, kam zřejmě utřila několik hlubokých bodných ran.

Gabby na ni zhrozeně zírala a ani si neuvědomila, že křičí, dokud se vedle ní neobjevil Carter. Popadl ji za ramena, zatřásl s ní a dožadoval se vysvětlení, co se děje. K pochopení mu stačil jediný pohled do zakrvácené vany. Ohromeně se zapotácel dozadu a vzápětí už z kapsy horečně lovil telefon.

„Pojď odtamtud pryč,“ řekl jí, chytil ji za zápěstí a silou ji odtáhl od hrůzného výjevu, který se před ní rozkládal. „Běž si sednout na postel. Volám na policii.“

Gabby přestala křičet a vděčně uposlechla jeho pokynů. Malátně se došourala k posteli, kde se posadila a zabodla oči do země, ačkoli ani nevníkala, na co se dívá. Někde za sebou slyšela Carterův hlas. Zněl vzdáleně a jakoby ozvěnou.

„Chci nahlásit vraždu. Našli jsme ve vaně mrtvou ženu. Vypadá to, že ji někdo pobodal.“

Gabby vši silou sevřela víčka, nic to však nepomohlo. Pořád před sebou viděla bezvládnou a ochablou Claire, jak leží v koupelně jen několik metrů od ní. Měla pocit, že má ten obraz vypálený v mysli.

KAPITOLA TŘETÍ

Maršál před ní se choval jako blbec. Jessie nechtěla nic víc, než se jít proběhnout. On však ustavičně opakoval, že by to „nedoporučoval“, což ve skutečnosti znamenalo „nedovolil“. Místo toho prstem ukázal na běžecký pás v rohu obývacího pokoje, jako kdyby se tím měly vyřešit všechny její problémy.

„Já ale potřebuju trochu čerstvého vzduchu,“ protestovala, i když si uvědomovala, že začíná znít jako ukňourané dítě.

Murph, jak jí maršála představili, nebyl zrovna nejupovídanější člověk na světě, což ji občas pěkně rozčilovalo, protože to byl hlavní agent její ochranky. Měl malou, štíhlou postavu a světle hnědé vlasy, jež vypadaly, jako by si je nechával stříhat aspoň jednou za týden. Zdálo se, že by mu vůbec nevadilo, kdyby se mluvení mohl vyhnout úplně. Jessie se tato domněnka jen potvrdila, když i nyní místo odpovědi pokynul rukou k zadnímu dvorku. Zatápala v paměti, zda patřil k maršálům, které ve včerejší noční můře našla zavražděné, a na okamžik zadoufala, že ano.

Pravdou bylo, že se Jessie nepotřebovala jen proběhnout a nadýchat se čerstvého vzduchu. Chtěla také znovu navštívit místní nemocnice a poptat se, zda tam nepřijali někoho, kdo by odpovídal popisu jejího otce. Naposledy tam byla ještě předtím, než ji zavřeli do jejího pečlivě strážného úkrytu. Od té chvíle to po ní měl převzít její někdejší policejní partner, detektiv Ryan Hernandez, Jessie se však poslední dobou nedařilo zastihnout ani ho ani nikoho jiného, takže neměla tušení, jestli objevil něco zajímavého.

Jessie měla podezření, že maršál moc dobře ví, jaké má úmysly, nicméně to její otrávení nijak nezmenšovalo. Začínala z toho neustálého vysedávání v baráku šílet. Přestože si uvědomovala, že ji tu drží pro její vlastní dobro, docházela jí trpělivost, zvláště po včerejším zlém snu. Rozhodla se, že je čas na změnu. A té mohla dosáhnout jen jediným způsobem.

„Chci mluvit s kapitánem Deckerem,“ prohlásila neústupně.

Maršál se k odpovědi příliš neměl. Zřejmě doufal, že se mu podaří ignorovat tuto žádost stejně jako všechny předchozí. To ale samozřejmě nebylo možné. Jessie ho sice nemohla přinutit, aby ji pustil na procházku nebo do obchodu, měla však právo požádat o setkání se svým nadřízeným. A pokud jí šlo bezpečně vyhovět, měla maršálská služba povinnost to zařídit.

Maršál tedy pomalu a zamračeně zvedl ruku a promluvil do komunikačního zařízení, které měl připnuté k zápěstí.

„Reprozob požaduje autorizované setkání. Čekám na povely.“

Jessie mlčky čekala na odpověď a raději se nevyjadřovala k nepříliš lichotivému krycímu jménu, jež jí patrně přidělili.

*

O devadesát minut později seděla v malé konferenční místnosti v tichém koutku centrální komunitní policejní stanice v centru Los Angeles a čekala, až se k ní přidá kapitán Decker. Z domu ji sem doprovodil maršál Murph, který nyní stál v zadní části místnosti a nijak se nesnažil předstírat radost z toho, že tady musí být.

Dostat se z Jessiina úkrytu na centrální stanici, jak se jí běžně říkalo, bylo neskutečně komplikované. Poté, co jim Corcoran udělil formální povolení cestu podniknout, museli nejprve shromáždit tým a vybrat trasu. Velká část již sice byla naplánovaná předem, stále však zbývalo učinit několik konečných rozhodnutí.

Jessie si měla nasadit paruku a stáhnout si do očí kšiltovku. Pak ji posadili do auta, které řídil maršál Toomey, vedle něhož seděl na místě spolujezdce maršál Murph. Kousek za nimi následovalo druhé auto s dalšími dvěma agenty. A poslední dva agenti zůstali v domě, aby ho hlídali.

Ačkoli vyjeli uprostřed dopoledne, kdy ještě doprava tak nezhoustla, trvala jim cesta dobrých pětadvaceti minut, a to hlavně proto, že během ní udělali nespočet prudkých zatáček a několikrát se vraceli po vlastních stopách, aby setřásli případné pronásledovatele. Jakmile dorazili na stanici, zajeli s autem do garáže, načež museli čekat, než ji formálně prověří dva uniformovaní policisté, kteří ani nevěděli, proč to dělají, kromě toho, že „přišly rozkazy seshora“.

Teprve pak Jessie spěšně provedli bočním vchodem, přičemž na sobě stále musela mít paruku, čepici a tlustou bundu zapnutou až ke krku, aby se zkrusil tvar její postavy a zakryl krk, podle něhož by někdo mohl poznat její pohlaví. Po cestě ji ještě několikrát zastavili, dokud se chodby dostatečně nevyprázdnily, aby mohla nepozorovaně projít.

Když se konečně probojovali až ke konferenční místnosti, Murph vešel dovnitř s ní, zatímco Toomey držel stráž u dveří. Jelikož Toomey s holou hlavou a permanentně zamračeným výrazem měřil přes sto devadesát a nevážil míň jak sto kilo, nebála se Jessie, že by se někdo odvážil vejít bez jeho svolení. Jeden ze zbývajících maršálů čekal venku v průchodu z garáže do budovy a čtvrtý v autě pomalu objížděl celý blok a dával pozor, jestli neuvidí něco neobvyklého.

Jessie se přinutila potlačit pocit viny, který se v ní vzdouval kvůli tomu, že všechen tenhle rozruch zapříčinila. Moc dobře si uvědomovala, že s největší pravděpodobností utratila tisíce dolarů z kapes daňových poplatníků za něco, co by šlo považovat za trucovitý výstřelek. Jenže taky věděla, že pravda je jinde. Pokud se jí podaří přesvědčit kapitána Deckera, aby přistoupil na její plán, je dost možné, že si tenhle krátký výlet stokrát odčiní. Nejdřív ho však musí získat na svou stranu.

„Víte,“ ozval se z rohu poprvé od chvíle, co vstoupili do místnosti, Murphův tichý hlas, „my se vám tady snažíme pomoci, aby se vám nic nestalo. Nemusíte nám to při každé příležitosti ztěžovat.“

„Já vám to nechci ztěžovat,“ namítla Jessie. „Chci vám pomoci. A bez ohledu na to, co si myslí váš šéf, jsem na to popravdě v docela dobré pozici.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se přesně v okamžiku, kdy se otevřely dveře a dovnitř vstoupil kapitán Decker.

„To hned zjistíte,“ slíbila Jessie.

Poněkud zadýchaný a zjevně popuzený kapitán Roy Decker na ni shlížel s nasupeným výrazem. Nebylo mu ještě ani šedesát, vypadal však na mnohem víc. Kapitán centrální stanice byl vysoký a hubený a před úplnou plešatostí ho zachraňovalo jen pár malých chomáčků vlasů. Tvář měl poznamenanou hlubokými vráskami, které vypovídaly o jeho dlouholeté práci ve stresujícím prostředí. Ostrý nos a koráلكové oči Jessie připomínaly dravce, jenž vyhlíží svou příští kořist.

„Jste v pořádku, kapitáne?“ starala se Jessie. „Vypadáte, jako byste sem běžel.“

„Když se doslechnete, že na vás dole čeká vaše forenzní profilistka, která má být hezky schovaná v rámci ochrany svědků, přinutí vás to trochu přidat do kroku. Byla byste tak laskavá a prozradila mi, co je tak důležitého, že jsem musel sejít do téhle zatuchlé části stanice, kde vzduch obsahuje víc azbestu než kyslíku?“

Jessie koutkem oka zpozorovala, jak Murph znepokojeně přešlápl z jedné nohy na druhou, a v duchu se usmála. Očividně ještě neměl tu čest setkat se s Deckerovým pověstným přeháněním.

„Samozřejmě, pane. Než vám to ale vysvětlím, mohla bych se zeptat, jak pokračuje váš hon na... všechny?“

Decker si hlasitě povzdychl. Na okamžik se zdálo, že neodpoví. Nakonec se však posadil na židli naproti ní a spustil.

„Nijak moc slavně, abych pravdu řekl,“ přiznal. „Jak víte, jednoho utečence z NRD, Jacksona, jsme chytili hned první den. Dalšího, Gimbela, jsme dopadli o pár dní později. Od té doby jsme ovšem neměli štěstí. I přes desítky věrohodných stop se nám nepodařilo najít ani zbývajících dva uprchlíky, ani Crutchfielda a Corteze.“

„Myslíte, že zůstali všichni spolu?“ vyzvíдалa Jessie s plným vědomím, že maršálská služba byla jiného názoru.

„Ne. Stokese a De La Rosu zachytily krátce po jejich útěku bezpečnostní kamery v okolí nemocnice, každého zvlášť. Crutchfielda ani Corteze jsme na žádných záznamech nenašli, pracujeme však s teorií, že se drží pospolu.“

„Hmm,“ protáhla Jessie. „Kéž byste tak měli k dispozici někoho, kdo oba muže zná a mohl by vám pomoci objasnit jejich pravděpodobné vzorce chování.“

Schválně do svého výroku vložila tolik sarkasmu, že z každého slova vyloženě odkapával. Decker ani nemrkl.

„A kéž by tomu někomu nešli po krku přesně ti muži, které tak zná. To bychom potom její znalosti mohli i využít,“ opáčil.

Několik vteřin upírali jeden na druhého tiché neústupné pohledy. Jessie se nakonec rozhodla uhnout jako první, protože usoudila, že by jí nijak neprospělo znepřátelit si teď muže, na jehož povolení všechno závisí.

„A co Xander Thurman? Narazili jste na něco?“

„Vůbec nic. Po tom se úplně slehla zem.“

„I přes všechna jeho zranění?“

„Sledujeme všechny nemocnice, pohotovostní služby a zdravotní střediska. Dokonce jsme upozornili i veterináře. Nikdo nic nenahlásil.“

„To tedy může znamenat jednu ze dvou věcí,“ mínila Jessie. „Buď má přístup k někomu jinému s lékařskou praxí, nebo někdo v těch institucích lže. Možná pod výhrůžkou. V žádném případě není možné, aby se z těch úrazů zotavil bez pomoci. To nepřipadá v úvahu.“

„To já vím, slečno Huntová. Jenže v této chvíli nemáme žádné další informace.“

„Co kdybyste měli?“ nadhodila Jessie.

„Co tím myslíte?“ chtěl vědět Decker.

„Já znám jeho postupy, stejně jako znám ty Crutchfieldovy. Některé zločiny můžou většinou detektivů připadat bezvýznamné, zatímco já bych v nich mohla najít znaky, které by je spojovaly s jedním nebo druhým vrahem. Kdybyste mě nechal prohlédnout si spisy posledních případů a ty, co by případně vypadaly slibně, prověřit, třeba bychom se dostali dál.“

Ze zadní části místnosti se ozval Murph.

„To by bylo nerozumné.“

Jessie to ráda slyšela. Deckerovi totiž nic nelezlo na nervy víc, než lidé, kteří k oddělení nepatřili, ale přesto měli potřebu přispívat svými moudry. Jestli začne maršála považovat za vetřelce, jedině jí to pomůže. A tak jen tiše pozorovala, jak se její šéf mračí a nechala atmosféru pěkně houstnout.

„Jak byste si to přesně představovala?“ procedil Decker skrze zaťaté zuby.

Jessie nehodlala čekat, až si to rozmyslí.

„Mohla bych si projít všechny násilné útoky a vraždy z posledních pár týdnů a podívat se, zda některé z nich nenesou typické znaky jednoho z hledaných. Pokud narazím na shodu, nejslibnější stopy prozkoumám podrobněji.“

Decker seděl a nic neříkal, evidentně si její návrh převaloval v hlavě. Murph naopak své mlčení pro jednu prolomil.

„Přece to nemůžete doopravdy zvažovat po všem tom úsilí, které maršálská služba vynaložila, aby jí zajistila bezpečný úkryt.“

Ještě chvilku se s ním, prosím tě, hádej. Jen si tím kopeš vlastní hrob.

Zdalo se, že v sobě Decker svádí vnitřní boj. Ať ho Murphovo vměšování otrávil sebevíc, zjevně mu zároveň nedokázal upřít, že přednesl pádný argument. Jessie ale měla dojem, že mu hlavou vrtá ještě něco, o čem ona zatím neměla tušení.

„Podívejte,“ pronesl nakonec. „Jak jsem již zmínil, stop máme spoustu – možná až příliš. Už jen všemi se jimi probrat je hezká dřina. Poprosili jsme o pomoc i oddělení šerifa a další policejní stanice z okolí. Dokonce i místní pobočka FBI se rozhodla zapojit a poslala nám pár agentů k těm případům, které považují za zajímavé. Máme toho teď zkrátka zatraceně moc na zatraceně málo lidí. A ostatní kriminálníci si samozřejmě nevzali dovolenou jen proto, že nám na svobodu uprchlo pět šilenců. Před dvěma dny jsme tu měli útok gangu. Někdo nechává na hřištích injekční stříkačky. Váš starý kámoš detektiv Hernandez má práce nad hlavu s trojitou vraždou, kvůli které dneska musel až do Topanga Canyon. Jo, a aby toho nebylo málo, už druhý týden se nám tu bleskovou rychlostí šíří spalničky.“

„Kam tím míříte, kapitáne?“ zeptal se Murph. Jessie v jeho hlase poprvé zachytila náznak rezignace.

Decker se s nimi konečně podělil o to dosud tak pečlivě střežené tajemství.

„Ve skutečnosti jsme včera dostali případ, s nímž byste nám možná mohla pomoci, Huntová. Stalo se to ve Studio City, takže to má na povel stanice v severním Hollywoodu. Nicméně to zaujalo i FBI, takže k vyšetřování posílají svého agenta. Přemýšlel jsem, že bych vás s ním spároval.“

„Co je to za případ?“ otázala se Jessie klidným hlasem, ačkoli cítila, jak se jí v břiše zvedá vlna vzrušení.

„Pobodání, docela brutální. Zatím bez motivu i bez podezřelých. Oba vaši chlapi jsou ale fandové velkých nožů, nebo ne?“

„To je pravda,“ přisvědčila.

„Samozřejmě to spolu vůbec nemusí souviset,“ připustil Decker. „Je to však první útok, na který jsme narazili, co aspoň trochu odpovídá jejich profilu.“

„Vy ji tedy opravdu chcete pustit do terénu?“ ujišťoval se Murph, třebaže už znal odpověď.

„No, usoudil jsem, že když bude mít za partnera agenta FBI a přitom ji bude chránit několik amerických maršálů, mělo by být o její bezpečí postaráno. Nebo je to mylný úsudek?“

„Kapitáne Deckere,“ odvětil Murph bezvýrazně, „maršálská služba obecně zastává názor, že žádná chráněná osoba není nikdy tak úplně v bezpečí. Poslat naši svěřenkyni do terénu, navíc v rámci vyšetřování vraždy, kterou možná spáchal jeden z těch samých lidí, před nimiž se ji snažíme ochránit, je dle mého osobního mínění víc než nebezpečné.“

„Jenomže,“ vmísila se do toho Jessie, protože vycítila, že konečně nadešla ta správná chvíle vyložit její poslední trumf, „to v podstatě není o nic horší, než naše současná situace. Už skoro dva týdny jsem pod ochranou. Ale o mužích, kteří mě pronásledují, se nikomu nepodařilo zjistit nic, co by nynější stav nějak změnilo. Město, LAPD i maršálskou službu to stojí obrovské peníze a konec je přitom v nedohlednu. Jestli to tak půjde dál, možná si opravdu budu muset opatřit novou identitu... už podruhé v životě!“

„My se na to takhle nedíváme...“ začal protestovat Murph.

„Nechte mě prosím domluvit, maršále,“ ujala se slova znova Jessie, aniž by jí v hlase zazněla sebemenší známka jízlivosti či povýšenosti. „Takhle to dál nejde. Každou noc se mi zdají noční můry o tom, jak někdo zmasakroval celou moji ochranku. Sotva slyším nějaký nečekaný zvuk, málem vyletím z kůže. Krčím se při každém nenadálém pohybu. Jsem v tom domě uvězněná, i když jsem neudělala nic špatného. Nemůžu tak žít napořád. To radši umřu při pokusu ty chlapy chytit, než abych strávila zbytek života ve strachu. Mám veškeré potřebné znalosti i dovednosti k tomu, abych dopadla oba muže, kteří mi chtějí ublížit. Dovolte mi je použít. Přece nežádám nic nesmyslného.“

Decker s Murphym si vyměnili pohledy. Jessie to připadalo, že uběhla celá věčnost, než maršál promluvil.

„Zařídím to u Corcorana,“ svolil, ale pak dodal, „za předpokladu, že budete souhlasit s jistými podmínkami.“

„Jakými podmínkami?“ vyptávala se Jessie, ačkoli byla v tomto okamžiku stejně ochotná odsouhlasit téměř cokoli.

„Po celou dobu s vámi zůstane vaše ochranka – žádné pokusy nás setřást. Noci budete i nadále trávit v bezpečném úkrytu. V terénu budete dodržovat všechna bezpečnostní opatření včetně případných úhybných manévřů, které můžete považovat za přehnané. V jakékoli situaci v terénu se podřídíte velení maršálů, ať vám jejich rozkazy připadají zbytečně opatrné nebo ne. Pokud vám řekneme, abyste odešla, bez odmlouvání poslechnete. Souhlasíte s těmito podmínkami, slečno Huntová?“

„Souhlasím,“ přitakala bez váhání a bez ohledu na to, zda své slovo hodlá dodržet.

„V tom případě se, jakmile obdržíme svolení od mého nadřízeného, můžete pustit do práce.“

Jessie se obrátila k Deckerovi, který vypadal, jako by se snažil potlačit úsměv.

„Co kdybych vám představil vašeho dočasného partnera?“ navrhl.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jessie zdaleka nebyla nadšená.

Agent, kterého FBI poslala, aby oddělení pomohl s případem pobodání, vypadal jako bývalý hráč baseballu, jenž byl do hry povolán jen proto, že se všichni hráči základní sestavy zranili. Muselo mu být kolem čtyřiceti a Jessie si po cestě k němu všimla, že má na agenta FBI překvapivě otlé břicho.

Jeho neobvykle dlouhé a rozčuchané vlasy byly navíc skoro úplně stříbrné. Větretem ošlehaná tvář a slaná vůně napovídaly, že tráví víc času surfování, než vyšetřováním případů. Sako měl u límce roztržené a volně uvázaná kravata mu visela od půl hrudi. A přestože ještě neodbilo poledne, už se mu na pokrčených kalhotách podařilo nashromáždit úctyhodnou sbírku skvrn od jídla.

„Jack Dolan,“ představil se a natáhl k ní ruku, jinak se však k žádnému pozdravu neměl.

„Jessie Huntová,“ odpověděla. Přijala nabízenou ruku a musela potlačit zájknutí, když ji stiskl v železném sevření.

„Ach ano. Ta proslulá forenzní profiistka alias dcera sériového vraha alias zaříkávačka psychopatů, co se skrývá před chlapy, co v noci dělají bu-bu-bu.“

„Přesně tak to stojí na mé vizitce,“ opáčila Jessie kysle. Vůbec se jí nelíbilo, kolik závěrů si o ní ten člověk hned na začátek udělal.

„Agente Dolane,“ vložil se do toho Decker, a přerušil tím jejich mrazivou slovní přestřelku, „jelikož pobodání ve Studio City vykazuje několik potenciálních rysů, jež jsou charakteristické jak pro Xandera Thurmana, tak pro Boltona Crutchfielda, rozhodli jsme se, že požádáme slečnu Huntovou, aby se k vám přidala a zhodnotila, nakolik je pravděpodobné, že za vraždou stojí jeden z nich.“

Dolan přešel pohledem z Deckera na Jessie a nakonec na Murpha.

„Takže jí teď budu dělat chůvu?“ zeptal se se zmateným výrazem. „Nebo si máme předávat štafetu?“

Jessie otevřela pusku, ačkoli si nebyla jistá, co z ní kromě proudu nadávek vypustí. Než však stihla říct jediné slovo, předběhl jí znovu Decker.

„V průběhu vyšetřování tohoto případu ji považujte za svoji parťáčku. Předpokládám, že jste zvyklý svému partnerovi krýt záda, agente Dolane? Pak se pro vás nic nemění.“

Dolan zůstal zticha. Jessie koutkem oka zahlédla, jak Murph potlačuje úsměv. Otočila se k Deckerovi.

„Mohla bych si s vámi na chvíli promluvit o samotě?“ požádala.

Kapitán přikývl, načež oba zamířili na chodbu.

„Počkejte,“ zarazil je Murph. „Půjdemě já s agentem. Vy dva si promluvte tady. Čím méně lidí vás uvidí, tím lépe.“

Jakmile odešli, Jessie probodla Deckera rozlíceným pohledem.

„To má být nějaký trest? Proto se mě snažíte přidělit k tomuhle ňoumovi? To nemůžete Hernandezě stáhnout z jeho případu a přidat mě do týmu k němu?“

„Detektiv Hernandez je nedostupný,“ odpověděl Decker stroze. „Kromě toho detektivy jen tak ‚nestahujeme‘ z vyšetřování trojnásobných vražd, abychom vyhověli výmyslům jiných zaměstnanců. Nečekejte, že se vám v blízké době ozve. Pokud ano, znamená to, že nedělá svoji práci. Dolan je navíc k tomuhle úkolu víc než kvalifikovaný. A to jeho nám FBI poslala. Takže najděte způsob, jak s ním vycházet, jinak se můžete vrátit zpátky do svého úkrytu. Je to na vás, Huntová.“

*

Cesta do Studio City probíhala obzvláště nepříjemně.

Dolanovi se zjevně nelíbilo, že se musí vézt na zadním sedadle sedanu, který řídí americký maršál. Murph a Toomey nebyli o nic víc nadšení, že dělají šoféry dvěma nevrlým vyšetřovatelům. A Jessie rozčilovalo prakticky všechno.

Navzdory tomu, co řekl Decker, se cítila, jako by v autě seděla se třemi chůvami a další dvě ji následovaly ve druhém vozidle opodál. Její „partner“ měl očividně za to, že ji k případu přizvali jen v rámci symbolického gesta. A maršálům se pochopitelně přičilo zastávat funkci špičkově trénovaných sluhů. Než dorazili na místo činu, byla celá posádka jako na jehlách.

Toomey našel dům bez problémů. Byl to půvabný jednopatrový domek ve španělském stylu, jež křížovaly pruhy žluté policejní pásky a před nímž stálo půl tuctu policejních aut. Parkovaly tam také dvě televizní dodávky. Toomey kolem nich projel a zastavil až o půl bloku dál, aby je nikdo neviděl.

„Jak to uděláme?“ obrátil se ke zbytku osazenstva. „Huntovou nesmí nikdo vidět, jak vchází dovnitř. Pokud je to opravdu práce Thurmana nebo Crutchfielda, určitě budou bedlivě sledovat, jestli se tu objeví. A i kdyby to jejich dílo nebylo, stejně nepotřebujeme, aby se její obličej ukazoval ve všech zprávách.“

Jessie čekala, zda někdo z nich navrhne nejlogičtější řešení. Když se tak nestalo, promluvila ona.

„Zajeďte k domu ze zadní strany,“ poradila. „Neviděli jsme žádnou příjezdovou cestu. To znamená, že ze zadní uličky musí vést přístup do garáže. Pro televizní štáby to tam bude zavřené, nehledě na to, že by se tam s těmi širokými dodávkami beztak nevešly. Takže bychom se měli dostat dovnitř i ven, aniž by se k nám přiblížila jediná kamera.“

Zdalo se, že proti tomu nikdo nemá žádné námítky, a tak Toomey opět nastartoval a uposlechl Jessiiných pokynů. Do rádia plán přetlumočil maršálům ve druhém autě a vybídl je, ať zůstanou na hlavní ulici.

Jak se dalo čekat, úzkou uličku blokovala z obou stran policejní auta. Toomey zajel ke kraji a celá posádka vystoupila. Murph a Dolan ukázali nejbližším policistům své odznaky, což stačilo, aby je nechali projít, aniž by vyžadovali identifikaci od Toomeyho nebo od Jessie, která nechtěla svou totožnost prozrazovat nikomu, ani policistům.

Společně prošli zadní brankou a po schodech ke vchodovým dveřím, kde je zkontroloval další policista. Tomuto se příliš nechtělo pouštět je, dokud se neprokáží všichni, Dolan se k němu ale naklonil a pošeptal mu něco, co Jessie neslyšela, načež policista přikývl, ustoupil a uvolnil jim cestu.

Jakmile prošli dveřmi, pokusila se Jessie vytěsnit z hlavy všechny dopolední nepříjemnosti a soustředit se pouze na své okolí. Nyní pracovala na případu a ať už byl obětí kdokoliv, zasloužil si její plnou pozornost.

Zadní dveře vedly do moderně zařízené kuchyně, plně vybavené všemi nejnovějšími spotřebiči. Vlastně tu všechno působilo tak zbrusu nově, až by se vsadila, že zde musela někdy v posledních šesti měsících proběhnout kompletní renovace. Z nějakého důvodu jí dům trochu připomínal super moderní vily, jaké si kupovaly čerstvě zbohatlé páry v Orange County, kde krátce žila se svým bývalým manželem, Kylem Vossem, než zjistila, že je to násilný sociopat.

„Kdo tu bydlí?“ zeptala se neurčitě všech a zároveň nikoho.

Její otázku zaslechl mladě vyhlížející uniformovaný policista s pískově světlými vlasy. Zvedl hlavu a přešel k nim z rohu místnosti.

„Myslel jsem, že tu detektivové už skončili,“ poznamenal.

„FBI se rozhodla pomoci,“ vysvětlil Dolan a ukázal mu svůj odznak. Sjel očima k policistově jmenovce. „Co nám můžete povědět, strážníku Martine?“

„Ano, pane,“ odpověděl Martin. „Dům si pronajímají dvě ženy. Gabrielle Cantuová a Claire Stantonová. Oběti je Stantonová. Bylo jí dvacet tři let. Cantuová a její společník ji našli dnes v časných ranních hodinách.“

„Kde je Cantuová teď?“ zajímala se Jessie.

„U svého společníka z včerejší noci,“ sdělil jí strážník Martin. „Bydlí hned tady za kopcem u Mulholland Drive. Cantuová nemá ve městě žádnou rodinu, tak jí nabídl, ať zůstane u něj, než jí bude líp. Sem se pochopitelně v blízké době vracet nechce.“

„Kde Stantonovou našli?“ chtěl vědět Dolan.

„V koupelně,“ řekl Martin. „Zavedu vás tam.“

Vy kročil chodbou a ostatní za ním. Jessie postřehla, že si od nich maršálové Murph a Toomey udržují odstup. Zdálo se, že je tolik nezajímají podrobnosti případu, jako spíš všichni ostatní, kdo se v domě pohybují – pečlivě si pohledem měřili každého policistu a vyšetřovatele místa činu, kolem kterého prošli. I tady, kde se to hemžilo příslušníky policejních složek, je do jednoho považovali za potenciální hrozbu vůči chráněné osobě, v tomto případě Jessie.

Ta mezitím přemítala, v jakém oboru asi Gabrielle s Claire pracovaly, že si už po svých dvacetinašlech mohly dovolit pronajmout takovýhle dům. Nedalo se vyloučit, že působí obě jako společnice v prestižních advokátních kancelářích.

Její dosavadní pracovní zkušenosti jí ovšem napovídaly, že se s mnohem větší pravděpodobností jedná o modelky nebo vydržované dětičky. Možná i herečky. Ačkoli pokud se dalo věřit stereotypům, vzhledem k tomu, že bydlely v San Fernando Valley, by se v takovém případě zřejmě objevovaly spíš ve filmech dospělejšího charakteru.

V obývacím pokoji byla velkoplošná televize s reproduktory s prostorovým zvukem, kožené pohovky a bar. Když kolem nich prošli do chodby vedoucí k ložnicím, Jessie si najednou uvědomila, že zatím neviděla žádné umělecké doplňky. Hračky a techniku ano, ale nic, co by naznačovalo, že by obyvatelky do svého příbytku nějak dlouhodobě investovaly.

Strážník Martin se zastavil v první ložnici.

„Tahle ložnice patřila Claire Stantonové,“ oznámil jim. „Koupelna ji spojuje s pokojem té druhé dívky. Tak jí také našla. Stantonová ležela ve vaně.“

„Tým pro ohledání místa činu už tu skončil?“ zeptala se Jessie. „Můžeme dovnitř?“

„Ano. Tělo bylo převezeno. Jestli chcete, poprosím vedoucího vyšetřovatele CSI, aby vám poslal fotky.“

„Díky,“ řekla Jessie a vešla do koupelny.

Tělo si sice odvezli, avšak pozůstatky masakru zůstaly na místě. Přestože zbytek koupelny působil naprosto nevinně, volně stojící staromódní vana uprostřed místnosti byla zbrocená krví, z níž většina skla do tmavé, husté louže okolo odtoku.

Zatímco si Jessie prohlížela scénu před sebou, na telefonu jí vyskočily fotografie od CSI. Otevřela je a Dolan, který obdržel stejnou zprávu na svůj mobil, ji napodobil.

První snímek byl focený naležato a ukazoval mrtvé tělo Claire Stantonové, jak leží tváří nahoru ve vaně s jednou rukou přehozenou přes okraj. Měla vytřeštěné oči a z krku jí vytékala krev, jež jí zalila celou hruď a potřísnila většinu obličeje.

Jessie navzdory dívčinu znetvoření viděla, že byla velice krásná, ještě víc, než ty haldy vyfintěných princezniček s transplantáty, co stály frontu do Hollywoodu. Blondáté vlasy, drobná postava, opálené, vyrýsované paže a nohy – vypadala jako hlavní roztleskávačka některé z předních univerzit.

Ostatní fotografie ukazovaly bližší záběry na její krk a zranění, která na něm utržila. Jessie si nemohla být úplně jistá, na první pohled se jí však bodné rány zdály příliš nepravidelné a hrubé, než aby je mohl způsobit nůž nebo alespoň většina z nich. Kdyby měla hádat, řekla by spíš, že vrah použil spíše šroubovák nebo...

„Klíče,“ prohlásil Dolan.

„Cože?“ ozval se z rohu místnosti strážník Martin.

„Tahleta zranění na jejím krku. Vypadá to, jako by jí je někdo přivodil dlouhými klíči. Došli vyšetřovatelé, kteří ohledávali místo činu k nějakým závěrům?“

„Nebyl jsem u toho, agente,“ přiznal strážník Martin.

„Myslím, že máte pravdu,“ přisvědčila Jessie. „Bodné rány patrně přišly z různých úhlů a pronikly do těla do různých hloubek, skoro jako kdyby útočník držel v ruce několik klíčů a zabodl je do ní všechny zároveň.“

„Nevěděl jsem, že jste školená v analýze místa činu,“ prohodil Dolan a skepticky k ní zvedl oči.

„Nejsem. Ale jsem školená k tomu, abych viděla, co mám před nosem,“ opáčila. „A taky mám s útoky nožem pár zkušeností. Co je ovšem mnohem důležitější, tak jsem školená v psychologii chování. A na základě těchto předběžných snímků si troufám tvrdit, že tu máme co dočinění se zločinem z vášně, nikoli s plánovaným útokem.“

„Proč si to myslíte?“ chtěl vědět Dolan, aniž by jí odporoval.

„Jen stěží si dokážu představit, že by si někdo, kdo plánuje vraždu, vybral za svou zbraň právě klíče. Jednak je z toho příliš nepořádku a jednak nelze zaručit, že to bude fungovat. Tohle na mě působí víc improvizovaně.“

„Jako zločin z vášně?“ popíchl ji Dolan.

„Je to sice klišé, ale ano.“

„To tedy moc nepodporuje teorii, že to spáchal Crutchfield nebo Thurman,“ poznamenal. „Podle toho, co vím, jsou to oba docela puntičkáři.“

„Souhlasím, že je to méně pravděpodobné.“

„Kdy vám to nahlásili?“ obrátil se Dolan zpět ke strážníkovi Martinovi.

„Krátce po druhé hodině ranní. Cantuová se se svým společníkem vrátila z klubu. Vešla do koupelny a našla tam svou spolubydlící. Carter Harrington, její doprovod, zavolal na sto dvanáctku.“

Dolan se ještě pár vteřin procházel po místnosti, ale vypadal znuděně.

„Já myslím, že už jsme tady toho viděli dost,“ prohlásil a otočil se k Jessie. „Co kdybychom zajeli navštívit Gabrielle Cantuovou a zjistili, zda nám bude schopná říct něco zajímavějšího?“

Jessie přikývla. Viděla na něm, že se snaží věci popohnat. Očividně se chtěl co nejdříve ujistit, zda tento případ souvisí s jedním z jeho hledaných sériových vrahů, aby se ho v opačném případě mohl rychle zbavit a s ním i jí.

Na jednu stranu jí to přišlo poněkud chladné, na druhou mu to ale nedokázala zazlívát. Zajímali ho sérioví vrazi, ne oběti nemotorných pobodání klíči. A ačkoli se jí to nechtělo přiznávat, to samé platilo i o ní.

KAPITOLA PÁTÁ

Jessie nevěděla, čím se Gabriellin objev, Carter Harrington, živí, evidentně to ale dobře vynášelo. V jeho spisu bylo uvedeno pouze to, že je „tržní investor“, což mohlo znamenat prakticky cokoliv. Jeho bránou chráněné sídlo na Briar Summit Drive, hned vedle Mulholland Drive, mělo tři patra a ničím nezakrytý výhled na San Fernando Valley i západní stranu Los Angeles. Jakmile je se zabzučením pustili dovnitř, Jessie, Dolan, Murph a Toomey vyjeli svým autem po dlouhé příjezdové cestě ke kruhovému parkovišti před domem. Zbylí maršálové zůstali v druhém vozidle před vstupem na pozemek.

Carter Harrington vyšel ven, aby je přivítal. Bylo mu skoro padesát, vlasy měl protkané šedinami a jeho vypracovaná postava svědčila o tom, že má spoustu času na posilování. Na sobě měl neformální polokošili, světle hnědé dlouhé kalhoty a sandály. Usmíval se, z jeho začervenalých, kalných očí však bylo poznat, že celou noc nespal.

„Carter Harrington,“ představil se a nabídl ruku nejdřív Jessie a poté Dolanovi. „Mrzí mě, že se setkáváme za těchto okolností.“

„Nás taky,“ odpověděla Jessie. „Já jsem Jessie Huntová z LAPD a tohle je Jack Dolan od FBI. Děkujeme, že jste nás přijal tak rychle.“

„FBI?“ zopakoval Harrington se zjevným překvapením. „A co ti detektivové, se kterými jsem mluvil předtím v domě?“

„Ti pořád vedou vyšetřování jako hlavní tým,“ prohlásil Dolan ledabyle. „Bereme to jenom jako multijurisdikční případ. Není to nic neobvyklého.“

Zdálo se, že Harringtona jeho odpověď uspokojila, ačkoli Jessie přišla naprosto nicneříkající. Proto ji nejspíš Dolan také zvolil.

„Kde je slečna Cantuová?“ zeptala se.

„No jistě,“ vyhrkl, jako kdyby si najednou vzpomněl, proč sem v první řadě přijeli. „Gabby se dívá na televizi ve společenské místnosti. Vzala si na uklidnění nervů pár zolfoftů, ale je vzhůru. Vlastně jste nejspíš trefili ideální čas. Je při sobě, ovšem už není tak rozrušená.“

„Výborně,“ pochvaloval si Dolan. „Třeba byste nám svou verzi událostí mohl převyprávět po cestě k ní.“

„Samozřejmě,“ přitakal Harrington, vtom si však všimnul, že se k nim připojil pouze Murph. Toomey zůstal stát u auta.

„Ehm, a co támhle váš kamarád?“ chtěl vědět.

„Ále, ten je tu jen jako psychická podpora,“ prohlásil Dolan s vážnou tváří. „Vůbec si ho nevěšmejte, ani toho druhého. Na to důležité jsme tady já a Huntová.“

„Dobře,“ ustoupil Harrington a zavedl je do domu, aniž by se dál na něco vyptával, třebaže ho to celé očividně zmátlo.

„Tak,“ ozvala se Jessie, aby se přes tu záležitost co nejrychleji přenesli. „Co jste v tom domě včera v noci dělal?“

„Jasně, tohle,“ začal, zatímco je prováděl dřevem obloženou chodbou. Najednou zněl nervózně. „Večer jsme si spolu s Gabby vyšli. Bylo to naše první rande. Šli jsme si zatancovat do pár klubů. Pak mě pozvala k sobě domů a já jí na to kývnul. Já... dělal jsem si pohodlí v její ložnici, zatímco ona si na minutku odběhla do koupelny. Zničehonic jsem uslyšel, jak křičí, tak jsem za ní běžel. Našel jsem to, co později vaši kolegové. Ve vaně ležela její spolubydlící. Okamžitě jsem zavolał na sto dvanáct. Potom jsme si šli sednout do obýváku a tam jsme zůstali, dokud nedorazila pomoc.“

„S Claire jste se předtím nikdy neseťkal?“ zajímal se Dolan.

Harrington se zastavil na prahu rozlehlého pokoje, o němž Jessie usoudila, že to musí být zmiňovaná společenská místnost. V pozadí slyšela zvuky z televize.

„Ne. Ani jsem nevěděl, že má Gabby spolubydlící. Jak už jsem říkal, bylo to naše první rande. Do té doby jsme si jen psali textovky a telefonovali.“

„Jak jste se s Gabby seznámil?“ vyzvídala Jessie a snažila se přitom zachovat lhostejný tón.

„Přes internetovou seznamku,“ odvětil prostě.

Ví o tom vaše žena?

Jessie byla v pokušení tu otázku vyslovit nahlas, nakonec se však rozhodla nechat si ji na později, jestli ji bude potřebovat. Tenký kroužek bledé kůže na Harringtonově jinak opáleném prsteníčku naznačoval, že se buď velmi nedávno rozvedl, nebo si snubní prsten sundal speciálně pro tuhle příležitost.

„Představíte nás?“ požádal ho Dolan. „Nechceme tam jen tak vpadnout a vyděsit ji.“

„Jistě,“ přisvědčil Harrington a uvedl je do obrovské místnosti s vysokými skleněnými okny, jež sahala od země až po klenutý strop.

„Gabby,“ oslovil ji pevným, ale laskavým hlasem. „Tihle lidé by si s tebou rádi promluvili.“

Žena ležící na lenošce zvedla hlavu. Přestože vypadala úplně zničeně a oči měla zarudlé, patrně po mnohahodinovém pláči, stále byla naprosto okouzující. Nesdílela sice Clairin typicky americký vzhled, zato působila mnohem exotičtější a smyslnějším dojmem. Přes ramena jí spadaly dlouhé tmavé vlasy, a když se posadila, viděla Jessie, že její tělo má přesně ty křivky, jaké přimějí muže, jako je Carter Harrington, aby před ní schovali snubní prstýnek.

„Co jsou zač?“ zeptala se napůl ustrašeně, napůl vzdorovitě.

„Já se jmenuji Jessie, Gabby,“ odpověděla přívětivě Jessie, a ujala se tak iniciativy. „A tohle je Jack. Patříme k týmu, který vyšetřuje, co se stalo včera v noci. Víme, že jste už na nějaké otázky odpovídala, rádi bychom vám jich ale ještě pár položili. Myslíte, že to zvládnete?“

„Asi jo,“ utrousila Gabby bez nadšení.

„Díky,“ ocenila to Jessie, přešla k pohovce a posadila se co nejbližší k lenošce. „Pokusíme se vás dlouho nezdržovat. Je mi jasné, že musíte být úplně vyčerpaná.“

Gabby přikývla a pak zalétla očima do rohu místnosti.

„To je kdo?“ ukázala na amerického maršála, který zaujal pozici mezi vstupem do místnosti a chodbou, z níž před okamžikem vyšli.

„To je Murph,“ vysvětlila Jessie. „Moc toho nenamluví. Ale je neuvěřitelně chytrý. Bude hlavně poslouchat. Na otázky se tě budeme ptát já a Jack. Nechceš se posadit, Jacku?“

Střelila po Dolanovi pohledem, do něhož se snažila co nejdůrazněji vložit zprávu „sedni si, vždyť ji děšíš“. Zdálo se, že to pochopil, protože se opravdu posadil.

„Tak, Gabby, začneme třeba tímhle,“ zahájila rozhovor Jessie. „Nevíš, jestli Claire někdo v poslední době vyhrožoval? Například bývalý přítel nebo nějaký kolega, s kterým se nepohodla?“

Gabby chvíli jen tiše seděla a pátrala ve své paměti.

„Nikdo mě nenapadá,“ odpověděla nakonec. „Byla zlatíčko. Lidi se na ni jen těžko dokázali zlobit.“

„Opravdu?“ naléhala Jessie. „Taková pěkná holka, čekala bych, že se bude muset často vypořádávat se zklamanými ctiteli.“

„Možná. To jo. Ale ona uměla kluky odmítat strašně pěkně, s citem. Tak třeba včera. Slyšela jsem ji, jak někomu po telefonu říká, že už se s ním dál nemůže vídat. Jenže to podala hrozně laskavým způsobem.“

„Takže se s někým přece jen nepohodla,“ podotkl Dolan.

„No jo, tak asi jo,“ připustila Gabby. Zřejmě si teprve teď uvědomila, že ten telefonát dokonale odpovídal situaci, jakou jí předtím Jessie popsala.

„S kým to mluvila?“ zeptala se Jessie rychle, aby dívka neměla pocit, že ji příliš obviňují.

„To nevím. Hlas na druhé straně byl sice hlasitý, ale já jsem stála v jiném pokoji. Nechtěla jsem, aby Claire věděla, že poslouchám. Copak to nemůžete nějak vystopovat?“

„Ano, Gabby, můžeme,“ uklidňovala ji Jessie. „Co dalšího nám můžete říct o včerejší noci?“

„O tom rande, co včera měla, jsem už řekla těm prvním detektivům. Většinou si všechny podrobnosti ukládala do telefonu.“

„Je možné, že si svého společníka přivedla domů, tak jako vy Cartera?“ chtěla vědět Jessie.

„Pochybuju,“ mínila Gabby a zabořila se trochu hlouběji do lenošky. Zdálo se, že začíná slábnout.

„Pročpak?“ vyptávala se Jessie.

„Nerada si vodila chlapy domů. Když dostala chuť se s nimi... přátelit, obvykle se nechala odvést k nim. Nechtěla, aby lidi věděli, kde bydlí. Měla pár špatných zkušeností, víte?“

„Popravdě řečeno,“ opáčil Dolan poněkud podrážděně, „nevíme. Každopádně to zní jako něco, co bychom rozhodně chtěli prověřit. Dokázala byste nám říct nějaká jména?“

„Žádná mě nenapadají,“ prohlásila Gabby. Zjevně si ani neuvědomovala, že si ustavičně protiřečí. „Nijak zvlášť jsem se o její dostaveníčka nezajímala, pokud některé jméno nezopakovala víckrát. Brala jsem to tak, že jestli na nich nezáleží jí, neexistuje důvod, abych si je do paměti ukládala já.“

Jessie nabývala dojmu, že mezi sebou chodily na tolik „dostaveníček“, že pamatovat si všechna jména mohl být celkem problém. Zalétla očima ke Carteru Harringtonovi, který nervózně přešlapoval z nohy na nohu, jako by se rozhovor ubíral směrem, jakým se nechtěl vydat. Jessie se právě rozmyslela, zda nastal správný okamžik ho přesně tím směrem zatlačit, když se do toho vložil Dolan.

„Slečno Cantuová,“ promluvil na ni a už se ani nesnažil předstírat nějakou vstřícnost, „docela zjevně nám pár věcí tajíte. Nevím, jestli jste si toho vědoma, ale lhát federálnímu agentovi je zločin.“

Jessie se zhoupal žaludek. Gabby byla už tak na pokraji zhroutení. Vyhrožovat jí jí připadalo kontraproduktivní.

„Já ne--“ chtěla protestovat Gabby.

Dolan ji přerušil.

„I tvrzení, že mi nelžete, by se dalo vykládat jako lež,“ upozornil ji. „Na vašich a Clairiných randíčkách je něco, co před námi očividně držíte v tajnosti. Já to chápu. Nechcete se inkriminovat. Jenže to máte tak: my to nakonec stejně všechno zjistíme. Otázkou zůstává, zda dřív nebo později a zda nám pomůžete nebo ne. Pokud to bude dříve a s vaší pomocí, můžeme být velice shovívaví. Pokud to bude později a bez vaší pomoci, můžeme být naopak velice přísní.“

Gabby se ve tváři zračilo zděšení. Jessie se pokusila trochu odlehčit vážnost situace, aniž by přitom příliš podrývala Dolanovu autoritu. Rozhodla se nehrát si ani tak na dobrého poldu, jako spíš na míň děsivého poldu.

„Gabby, vaše pomoc může v tomhle okamžiku rozhodnout, zda se nám podaří chytit toho člověka, co tohle Claire provedl, nebo ne. Každá vteřina, kdy tápeme ve tmě, dává jejímu vrahovi další vteřinu na to, aby po sobě zahladil stopy a zakryl svoji vinu. Přece byste za něco takového nechtěla být zodpovědná, nebo ano?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„A taky nechcete čelit obvinění z maření federálního vyšetřování,“ prisadil si Dolan.

„Ne,“ zašeptala Gabby.

„V tom případě ven s tím,“ vyzval ji.

„Neporušovaly jsme žádné zákony,“ přesvědčovala je úpěnlivě. „Jen jsme... se stýkaly se spoustou mužů. Většinou starších, někdy i ženatých.“

„Jste placené společnice?“ dotíral Dolan, který jí nehodlal projevit žádnou vlídnost.

„Ne!“ zaprotestovala rázně. „Jen si od nich necháváme kupovat věci. Sem tam narazíme na jackpot a pak se jeden z nich stane naším – slyšeli jste někdy pojem ‚sugar daddy‘?“

„Ano,“ odvětil Dolan a pro jednou se mu kupodivu podařilo neznít povýšeně.

„No, tak o to nám šlo,“ konstatovala, načež se obrátila k Harringtonovi, aby dodala, „bez urážky.“

„Věřte mi,“ ujistila ji Jessie, „nic z toho pro něj není žádné překvapení. Věděl, do čeho se pouští. Pokračujte.“

„Takže když se některé z nás podařilo najít takového sugar daddyho, většinou nám pomáhal platit nájem a tak dál. Někdy to trvalo pár týdnů. Někdy i pár měsíců. Většinou jsme je v jednom kole střídaly. Občas se to ale vyvinulo v něco víc a jedna z nás se na chvíli stala jakousi profesionální milenkou. Nakonec jsme to ukončily, když nás to přestalo bavit. Dřív nebo později nás to skoro vždycky přestalo bavit. Někdy to ukončil i on, zvláště pokud si myslel, že by na to mohla přijít jeho žena.“

„Jak by na to jeho žena přišla?“ vyzvídala Jessie, třebaže už tušila odpověď. „A pamatujte, co říkal agent Dolan o lhaní FBI.“

„Mohlo se stát, že jsme mu já nebo Claire řekly, že by se jeho žena měla dozvědět pravdu. To je obvykle zastrašilo. Někdy nám dokonce ještě přidali, aby si pojistili naše mlčení.“

„Tomu se říká vydírání,“ poznamenal Dolan.

„Cože?“ hleděla na něj Gabby s upřímným údivem.

„Nechtěla jste v tom vztahu pokračovat?“ vmísila se do toho rychle Jessie, aby hovor neuvízl na vedlejších problémech. „Nedoufala jste třeba, že by pro vás ten muž opustil svou ženu?“

„To si děláte srandu?“ ohradila se Gabby skoro uraženě. „Je mi třidvacet. Ještě se nehodlám usazovat. Takhle se mi dostává všech výhod a přitom si můžu pařit, aniž by mě někdo držel na uzdě. Celý smysl spočívá v tom, že mám volnost si užívat a nemusím pro to tvrdě dřít. Jasně, jednou se možná usadím, až budu stará, třeba kolem šestadvaceti nebo tak. Jenže teď se chci jen bavit.“

V místnosti zavládlo dlouhé ticho. Zdálo se, že nikdo neví, jak na tu šokující pravdu zareagovat. Jessie se pokoušela srovnat se skutečností, že ji Gabby v jejích skoro třiceti letech považuje za postarší.

„Jak jste si tyhle muže hledaly?“ vypravila ze sebe konečně.

„Existují na to webové stránky. Jmenují se ‚The Look of Love‘, zkráceně ‚LOL‘. Bohatí starší chlapi si tam můžou domluvit schůzku s přátelskými mladšími slečnami. Co se stane potom, už je jenom mezi nimi.“

„A na téhle stránce si musíte vytvořit profil?“ vyptávala se Jessie.

„Jo, tak si ti muži hledají svůj typ holek. A na stránkách tak můžou uživatele podrobit bezpečnostní kontrole.“

Jessie s Dolanem zvedli oči k Harringtonovi, jenž se mezitím vzdálil do rohu pokoje a vyhlížel z jednoho z obrovských oken s výhledem na Santa Monicu.

„Vy jste také podstoupil jednu z těch kontrol?“ zeptal se ho Dolan.

Harrington se otočil, zhluboka si povzdechl a znovu se k nim připojil.

„Ano,“ přiznal.

„Nedělalo vám starosti, že vás tyhle stránky budou mít v záznamech jako svého klienta?“ chtěla vědět Jessie.

„Doslechl jsem se o nich od kamaráda a ten se za ně zaručoval. Navíc zná člověka, který ty stránky provozuje, takže je to poměrně důvěryhodný zdroj. A ke všemu se jedná o poměrně exkluzivní záležitost. Mají jen nějakých patnáct, dvacet klientů a ani ne sto děvčat. Je v zájmu všech, aby se to udrželo pod pokličkou.“

„Budeme od vás potřebovat jméno provozovatele stránek,“ oznámila mu Jessie.

Harrington zbledl.

„Ale jak Gabby říkala,“ bránil se, „není na tom nic protizákonného. Je to jen velice exkluzivní seznamka.“

„My ji taky nehodláme zrušit,“ ujistila ho Jessie, ačkoli se jí ta představa docela zamlouvala. „Jen potřebujeme získat přístup ke Claiřinu profilu a historii schůzek.“

„Prozradili byste, že tu informaci máte ode mě?“ zakňoural nešťastně.

„Jen pokud budeme muset,“ uklidnil ho Dolan s větší úctou, než jakou prokazoval Gabby.

„Nebojte,“ dodala Jessie kousavě. „Před vaší ženou by se vám to mělo podařit utajit. Přinejmenším do soudního řízení.“

„Cože?“ vyhrkl s nelíčeným zděšením.

„Pane Harringtone,“ vysvětlovala Jessie s větším uspokojením, než jaké by se v dané situaci slušelo, „až toho chlapa chytíme, půjde před soud. A vy budete muset svědčit na veřejném zasedání. Takže bych vám doporučovala zapřemýšlet, jak svou ‚schůzku‘ plánujete vysvětlit paní Harringtonové. Možná byste jí měl zavolat, než se vrátí ze svého prodlouženého výletu. Vždyt' víte, toho, který vám umožnil se s Gabrielle tak spokojeně promenádovat na veřejnosti. Přeji vám hodně štěstí.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Jessie nevěřila svým uším.

„Mohl byste to zopakovat?“ požádala užasle.

„Vždyt' jste mě slyšela,“ opáčil Dolan, který stál naproti ní na příjezdové cestě před Harringtonovým sídlem. „Teď když je případ uzavřen, jedu zpátky na stanici.“

„Případ *není* uzavřen,“ připomněla mu. „Někde nám tu běhá vrah se zkrvavenými klíči.“

„To není můj problém,“ namítl Dolan nonšalantně. „Co se týká Crutchfielda a Thurmana, je případ uzavřen. Ať už vraždu spáchal kdokoliv, ani jeden z nich to nebyl. A jelikož já se snažím chytit právě tyhle dva, ustupuje pro mě tento případ oficiálně do pozadí. Detektivové ze severního Hollywoodu si s ním navíc snadno poradí i beze mě. Stačí, když si ze seznamky vyžádají jména jejich klientů a zjistí, kteří z nich nemají alibi. Vsadím se, že to budou mít během dvanácti hodin vyřešené, a to i bez naší pomoci.“

Jessie věděla, že má pravdu. Původní detektivové, s nimiž se ani nesetkala, byli nejspíš více než schopní případ zvládnout sami. Navíc se nezdálo, že by ho ještě něco pojilo se sériovými vrahy, kteří se o ni zajímali. Těžko tedy mohla obhajovat, proč by měla po pachateli dál pátrat.

Ona ale opravdu chtěla. Nejen z altruistických důvodů. Zaprvé to bylo čistě vzrušení z honičky. Celé ty dny, co trčela zavřená v úkrytu WITSECu, s tím nemohla nic dělat. Teď však znovu zakusila, jaké to je být na lovu, a nemohla ten instinkt zase jen tak vypnout.

Zároveň si uvědomovala, že pokud dá kapitán Decker Dolanovi za pravdu a rozhodne, že případ nijak nesouvisí ani s jedním z hledaných sériových vrahů, její důvěrné znalosti a forenzní dovednosti, jimiž se tak pyšnila, jí budou k ničemu. Na tomto případu jí koneckonců dovolili pracovat pouze pro to, že věřili, že má k vrahovi zvláštní vztah. Jestliže usoudí, že to tak není, nebude důvod ji u vyšetřování nechávat. A to bude s největší pravděpodobností znamenat, že ji šoupnou rovnou zpátky do toho nudného domu v Palms, kde po ní budou chtít, aby trávila nekonečné, útrpné hodiny u bazénu. Jessie hodlala využít každé naděje, která by takový osud odvrátila.

A nakonec, ačkoli to nijak nesouviselo s její situací, tu ještě byla ta dívka. V hlavě před sebou viděla Claiřin obličej, tak mladý a nádherný, navždy zmrazený ve vyděšené grimase. Vybavovala si ošklivé rány, které její krk proměnily ve zkrvavenou kaši. Jen proto, že nepadla za oběť sériovému vrahovi, přece neměla Claire Stantonová o nic menší právo na spravedlnost. Jestli jí k ní Jessie mohla dopomoci, pak měla povinnost to udělat. Nemohla ten případ jen tak odložit, protože se jí nehodil. A tak se rozhodla pro lež.

„Jenže my zatím nevíme, jestli se nejedná o dílo Crutchfielda nebo Thurmana,“ prohlásila konečně. Dokonce i Murph a Toomey se při jejích slovech překvapeně otočili.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Dolan nevěřičně. „Tahle vražda nenese ani jedinou známku kteréhokoliv z nich.“

„Ani jedinou *očividnou* známku,“ opravila ho s pozoruhodným přesvědčením. „Oba tihle muži jsou ale chytří. Ví, že jestli použijí své standardní metody, okamžitě se prozradí. Kdyby ovšem použili jako vražednou zbraň klíče, mohli by tak ukojit své vražedné pudy, aniž by kdo poznal, že to byli oni. Vlastně by to byl chytrý manévr, jak ze sebe setřást podezření. A zdá se, že to na vás zabírá.“

Dolan na ni vyjeveně hleděl se směsicí zmatení, podráždění a snad i špetkou obdivu.

„To po mně opravdu chcete, abych vám spolkl, že si Thurman a Crutchfield, zatímco po nich pátrá několik policejních oddělení, odskočili do San Fernando Valley, přestože je jeden z nich vážně zraněný, aby zabili nějakou náhodnou vymetačku večírků, a to zbraní, kterou předtím nikdy nepoužili?“

Jessie se jeho tirádě zdvořile pouсмála s plným vědomím, že ho tím rozzuří ještě víc.

„Já vůbec nepotřebuju, abyste mi to spolkl, agente Dolane. Já potřebuju, aby mi to spolkl můj kapitán. Pro mě za mě si ten případ klidně pusťte a já na něm budu dál pracovat sama. Jak jste sám

velice výstižně poznamenal, máme na svobodě dva nebezpečné vrahy a já tedy nehodlám podcenit žádnou alternativu, dokud je nenajdu. Ale vy si dělejte, co chcete.“

„Vy jste opravdu dílo,“ utrousil Dolan.

Jessie se na něj sladce usmála, otevřela dveře od auta a nastoupila.

„Tak už se to o mně říká.“

*

Netrvalo dlouho a Jessiino sebevědomí se začínalo drobit.

Zpátky na stanici se chystala přednést kapitánu Deckerovi své pečlivě připravené argumenty, ovšem zatímco na něj čekala, nemohla si nevšimnout, že se něco děje. Nikdo jí to sice vyloženě neřekl, ve vzduchu se však vznášelo zvýšené napětí.

V duchu přemítala, zda je možné, že objevili věrohodnější stopu, která by je zavedla k jednomu nebo druhému hledanému muži, a tím pádem znehodnotila její už tak přinejlepším pochybné důvody k dalšímu vyšetřování případu Stantonové. Pokud ano, neměla v záloze žádný jiný plán. Ať už šlo o cokoli, muselo to být něco velkého. Zavedli ji do té samé odlehlé konferenční místnosti jako ráno a tam ji s Murphem nechali čekat dvacet nezáživných minut. Dolan se někam vytratil.

„Víte, co se děje?“ vyzvídala od Murpha.

Ten k ní obrátil pohled, v němž nedokázal zakrýt jisté potěšení z jejího znepokojení.

„Jak bych mohl?“ opáčil. „Jsem tady přece zavřený s vámi.“

„Jenže máte v uchu to sluchátko,“ připomněla mu. „Někdo vás určitě musí informovat.“

„Bohužel pro vás nemůžu nic udělat,“ odvětil Murph. Zdálo se, že si svou nadřazenou pozici obzvlášť užívá potom, co si musel několik hodin hrát na profesionálního osobního šoféra. Než mu Jessie stihla odpovědět, otevřely se dveře a dovnitř vešel Decker s Dolanem.

„Došlo k novému vývoji,“ prohlásil kapitán bez okolků.

Jessie na něm okamžitě poznala, že ať se jeho zprávy týkají čehokoliv, nebude to nic dobrého. Deckerovy už tak hluboké vrásky jako by se ještě prohloubily a Jessie měla dojem, že se kapitán snaží vyhnout očnímu kontaktu. Z nějakého důvodu tušila, že s ní budou jeho novinky osobně souviset. Deckerovi se zjevně nechtělo pokračovat. Dolan za jeho zády působil ještě nepřístupněji než obvykle.

„Mluvte, kapitáne,“ pobídla ho a připravila se na nejhorsí. „Já to ustojím.“

„Našli jsme Erniero Corteze.“

To měly být dobré zprávy. Ernie byl bezpečnostní pracovník na NRD, který zabil své kolegy a pomohl uprchnout Boltonu Crutchfieldovi. Pokud ho vystopovali, možná jim to konečně pomůže zjistit, kde se schovává Crutchfield. Nicméně chování obou mužů naznačovalo, že by si neměla dělat příliš velké naděje.

„Mám pocit, že to není všechno,“ poznamenala.

„Mrtvého,“ povzdechl si Decker.

„Na infarkt?“ zeptala se Jessie skepticky ve snaze nepodlehnout mrazivé panice, která se jí začínala zmocňovat.

Dolan udělal krok vpřed.

„Našli ho v popelnici v jedné zapadlé uličce asi šest bloků odsud. Od hrudi po pánev byl vykuchaný. Jeho vnitřnosti se válely vedle popelnice. Kvůli tomu také objevili jeho tělo.“

Jessie se na židli zaklonila a pokoušela se tu informaci zpracovat. Crutchfield si Erniero potají vychovával celé roky. V podstatě ho sváděl. Odvedl na něm tak dobrou práci, že Ernie v jeho službách ochotně povraždil půl tuctu svých vlastních spolupracovníků. A Crutchfield se ho teď zbavil tak odporne brutálním, bezohledným způsobem.

Proč? Že by ho Ernie nějak zklamal nebo naštvál? Obrátil se snad proti svému pánovi?

Jessie nevěřila, že by to mohl být hlavní důvod. Kdyby ano, nepohodil by jeho tělo tak blízko u místa, kde věděl, že pracuje. Měla to být zpráva – pro ni.

„Co mi neříkáte? Co se mi bojíte povědět?“

Oba muži si vyměnili vzájemné pohledy. Murph si v rohu místnosti soustředěně prohlížel své boty.

„Zanechal vzkaz,“ prozradil jí konečně Decker. „Složil ho do malinkatého čtverečku a schoval do mrňavého sáčku, který přibyl k hornímu patru v Cortezových ústech. Byl adresován vám.“

„Samozřejmě že ano,“ pronesla Jessie spíš rezignovaně než šokovaně. „Přinesl jste ho s sebou?“

„Teď ho mají na forenzním oddělení. Ale oskenovali jsme si ho.“

„Můžu se podívat?“ požádala Jessie.

Decker přikývl a otevřel obrázek na svém telefonu. Pak jí ho podal. Jessie okamžitě rozeznala Crutchfieldovo písmo, ačkoli sama nevěděla, co si o tom myslet. Vzkaz byl kratší a přímočařejší, než čekala. Obsahoval jen zlomek vrahy obvykle květnaté výřečnosti. Stálo na něm:

Slečno Jessie,

Doufám, že se máte dobře. Omlouvám se za způsob doručení. Víím, že se vám Ernie zamlouval, i když mám podezření, že vaše city k němu v poslední době poněkud zchladly. Říkal jsem si, že byste možná ráda věděla, že jsem se nedávno sešel s vaším otcem. Měl... obavy, zda se čas, který jsem s vámi strávil, nepodepsal na mé loajalitu vůči němu. To jsou ale nápady! Tak či tak se přes to už přenesl. Předpokládám, že se brzy zotaví ze svých zranění a pokusí se s vámi znovu shledat. Můžete ho očekávat co nevidět. Určitě to bude smrtelně zábavné setkání. Necht' přežije ten nejsilnější z rodu Thurmanů!

S úctou,

Bolton

Jessie zvedla oči a zjistila, že na ní spočívají pohledy všech tří mužů v místnosti. Očividně vyčkávali její reakci. Věděla, že pokud na sobě dá znát jedinou známku neklidu, jen tím posílí jejich kolektivní odhodlání okamžitě ji poslat zpátky do úkrytu. A tak ho v sobě zadusila.

„Kdyby se nedal na dráhu brutálního vraha, řekla bych, že mohl udělat kariéru psaním pro Hallmark. Opravdu to se slovy umí, nemyslíte?“

„Je normální, pokud vás to znepokojuje,“ ujišťoval jí Decker a ignoroval její hrdinkost. „I mě to znepokojuje.“

„Mě to neznepekokuje,“ trvala na svém Jessie, třebaže si nebyla jistá, nakolik přesvědčivě to zní. „Jestli někdo rozumí tomu, jak tihle muži pracují, jsem to já. Mám na sebe fixované dva sériové vrahy, z nichž jeden je můj vlastní otec. Kdybych se tím nechala rozhodit, ležela bych teď někde stočená do klubička. Popravdě řečeno si myslím, že je tohle dobrá věc.“

„Jakto?“ zeptal se Dolan vyzývavě.

No, Jessie, jakto?

„Tak zaprvé, Ernieho máme z krku. To znamená o jednoho šílence, s kterým si musíme dělat starosti, míň. Zadruhé věřím, že se mi Crutchfield svým zvráceným způsobem snaží pomoci. Chce mě varovat, že je můj otec téměř připraven znovu mi usilovat o život.“

„Na mě to tedy nepůsobí, že by si vybral, na čí je straně,“ oponoval jí Decker.

„Já netvrdím, že si vybral, na čí je straně,“ namítla Jessie. „Jen si myslím, že chce, aby to byl rovný boj. A své upozornění na to, že má Xander Thurman skoro dostatek sil, aby se dal opět do pronásledování a zabíjení, považuje za způsob, jak ten boj udělat vyrovnanější.“

Dolan přistoupil o krok blíž, na tváři pochybovačný výraz.

„Jak víte, že se vás jen nesnaží zmanipulovat? Uchláholit vás do falešného pocitu bezpečí, aby vás naopak vylákal ven?“

Jessie málem nevěřícně vyprskla.

„Koho by vykuchaný chlap s vyhřezlými vnitřnostmi v zapadlé uličce a s hřebíkem přibitým vzkazem v ústech mohl uchláholit do falešného pocitu bezpečí? Já moc dobře vím, s kým mám tu čest.“

„A já taky,“ vložil se do toho Decker. „Takže jelikož už víme, že s tím tenhle případ ve Valley nijak nesouvisí, pošlu vás zpátky do vašeho bezpečného úkrytu.“

Jessie se srdce propadlo zklamáním. Přesně toho se obávala. Nenechala však uběhnout ani vteřinu, než začala vehementně protestovat.

„Ani omylem,“ ohradila se. „Teď když je etapa vyčkávání s jistotou u konce, se v žádném případě nehodlám vracet do nějakého venkovského domku v Palms a sedět tam jak pecka, dokud na mě někdo nezaútočí.“

Murph se přitom nespokojeně zavrtěl.

„Vy to říkáte, jako kdyby se už už chystali se na ten dům sesypat,“ poznamenal. „Ani jeden z nich o něm přitom nemá tušení. Proto to tělo vyhodili tady. Protože je to jediné místo, o kterém Crutchfield ví, že jste s ním spojená. A proto taky maršálská služba nechtěla, abyste sem chodila. Jenže teď jste tady a my vás zase hezky odvezeme do úkrytu, kde zůstanete, dokud se tahle záležitost nevyřeší.“

Jessie cítila, jak se energie v místnosti naklání proti ní. Jestli se něco rychle nezmění, tenhle boj prohraje. Vtom její záchrana přišla z nejnepravděpodobnějšího zdroje v místnosti.

„Nebo bychom to mohli zkusit jinak.“

Všechny pohledy se obrátily k mluvčímu. Byl to Dolan.

KAPITOLA SEDMÁ

Jessie překvapením spadla čelist.

Kapitán Decker na tom byl podobně. Stačilo deset vteřin, aby se jí tenhle mrzoutský agent FBI mohl nadosmrti zbavit. Že by si to teď sám dobrovolně zkomplikoval, se zdálo naprosto k neuvěření.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.